

BRATRSKÁ PŘÍSAHA

SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA ČTRNÁCTÁ

MORGAN RICE

Čarodějův Prsten

Morgan Rice

Bratrská Přísaha

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Bratrská Přísaha / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Čarodějův Prsten)

ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos V knize BRATRSKÁ PŘÍSAHA (ČARODĚJŮV PRSTEN - kniha č. 14), se Thorgrin a jeho bratři ve zbrani vynořují ze Země mrtvých a více než kdykoliv předtím jsou odhodláni najít Guwayna. Musejí se plavit po nebezpečném moři, které je zavede na místa, o kterých se jim dříve ani nesnilo. Pokaždé, když se Guwaynovi přiblíží, musí čelit novým překážkám. Každá z nich přitom plně prověří jejich schopnosti. Aby prošli, budou muset použít všechno, co se během svého výcviku naučili a především budou nuceni stát při sobě a vzájemně si krýt záda. Darius povstane proti Impériu. Nebojácně vede svou stále se zvětšující armádu a osvobozuje jednu otrockou vesnici za druhou. Čelí opevněným městům, armádám početně několikanásobně převyšující tu jeho. Musí sebrat veškerý svůj důvtip, sílu, kuráž i odhodlání zůstat naživu a nakonec zvítězit, třeba i za cenu vlastního života. Gwendolyn nemá jinou možnost než vést svůj lid do Velké pustiny a stále hlouběji a hlouběji na území Impéria při jejich pátrání po legendárním Druhém Prstenu - poslední naději jejího lidu a nejspíše Dareia. Po cestě se setká se strašlivými monstry, nehostinnými kraji a dokonce rozkolu mezi jejími vlastními lidmi, který se jí možná již nepodaří zažehnat. Erec s Alistair se plaví do Impéria, aby zachránili svůj národ. Po cestě narazí na skryté souostrovy a rozhodnou se postavit armádu, i když to znamená najmout žoldnéře pochybné pověsti. Godfrey se ocitne ve městě Volusia a s jeho plány to potom jde jen a pouze z kopce. Je zatčen a odsouzen k popravě. Teď už ani on nevidí žádnou naději. Volusia se rozhodne uzavřít pakt s temnou magií a od té chvíle míří její cesta už jenom vzhůru. Postupně likviduje všechny, kdo se jí stavějí do cesty. Silnější než kdykoliv předtím stoupá krok za krokem po schodech vedoucích k imperiálnímu Kapitolu. Nakonec stojí proti celé imperiální armádě, která

početně převyšuje dokonce i tu její. Schyluje se k obrovské bitvě. Najde Thorgrin Guwayna? Podaří se Gwendolyn dovést svůj lid do bezpečí? Unikne Godfrey z vězení? Dostanou se Erec s Alistair do Impéria? Stane se Volusia další císařovnou a dovede Darius své lidi k vítězství? Díky promyšlenému budování fantasy světa a charakteristikám postav je BRATSKÁ PŘÍSAHA epickým příběhem o přátelství a lásce, rivalitě a spolupráci, o rytířích a dracích, intrikách a politických machinacích, o dospívání, o zlomených srdcích, o podvodu, ambicích a zradě. To vše je zasazeno do důkladně promyšleného fiktivního fantasy světa. Je to příběh o cti a odvaze, o osudu a předurčení, a také o magii. Je to fantasy, jež nás přivede do světa, na který už potom nikdy nezapomeneme, a které osloví čtenáře obou pohlaví a každého věku. Velmi čtivá fantasy, která čtenáře baví záhadným a zajímavým dějem... Kniha je pro všechny, kteří hledají dobrodružné příběhy z fantastického světa. Hlavní postava Thor během jejího děje prochází vlastním vývojem od snílkovského chlapce a postupně se stává mladým mužem, který je hrou osudu nucen čelit extrémně nebezpečným situacím. Je to počátek něčeho, co má ambice stát se oblíbenou fantasy ságou pro mladé čtenáře. Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	12
KAPITOLA DRUHÁ	16
KAPITOLA TŘETÍ	18
KAPITOLA ČTVRTÁ	21
KAPITOLA PÁTÁ	26
KAPITOLA ŠESTÁ	29
KAPITOLA SEDMÁ	33
KAPITOLA OSMÁ	39
KAPITOLA DEVÁTÁ	42
KAPITOLA DESÁTÁ	45
Конец ознакомительного фрагмента.	47

BRATRSKÁ PŘÍSAHA

(SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA ČTRNÁCTÁ)

MORGAN RICE

(PŘELOŽIL TOMÁŠ SLAVÍK)

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující prozatím 11 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller, skládající se zatím ze dvou knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdávejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“Zajímavá epická fantasy.”

—Kirkus Reviews

“Máme zde začátek něčeho pozoruhodného.”

--San Francisco Book Review

“Je to nabitě akcí .... Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady.”

--Publishers Weekly

“Oduševnělá fantasy ....Jedná se o pouhý začátek toho, co se slibuje stát epickou ságou pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review

Knihy od Morgan Rice

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

POVSTÁNÍ STATEČNÝCH (Kniha č.2)

OTĚŽE CTI (Kniha č.3)

ZROZENÍ UDATNOSTI (Kniha č.4)

ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č.5)

NOC STATEČNÝCH (Kniha č.6)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)

POKŘIK CTI (Kniha č.4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)

OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)

MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)

NEBE KOUZEL (Kniha č.9)

MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)

PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)

ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)

VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)

BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)

SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)

RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)

DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)

ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

UPÍŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)

MILOVANÁ (Kniha č.2)

ZRAZENÁ (Kniha č.3)

PŘEDURČENA (Kniha č.4)

ŽÁDANÁ (Kniha č.5)

ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)

ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)

NALEZENÁ (Kniha č.8)

VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)

TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)

PROKLETÁ (Kniha č.11)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Poslechněte si sérii ČARODĚJŮV PRSTEN ve formátu audio knihy!

Copyright © 2014 Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a poříd'te si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Obálka Razzomgame použito v licenci Shutterstock.com.

OBSAH

[KAPITOLA PRVNÍ](#)
[KAPITOLA DRUHÁ](#)
[KAPITOLA TŘETÍ](#)
[KAPITOLA ČTVRTÁ](#)
[KAPITOLA PÁTÁ](#)
[KAPITOLA ŠESTÁ](#)
[KAPITOLA SEDMÁ](#)
[KAPITOLA OSMÁ](#)
[KAPITOLA DEVÁTÁ](#)
[KAPITOLA DESÁTÁ](#)
[KAPITOLA JEDENÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DVANÁCTÁ](#)
[KAPITOLA TŘINÁCTÁ](#)
[KAPITOLA ČTRNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA PATNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA SEDMNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA OSMNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DEVATENÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ](#)

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA PRVNÍ

Darius pohlédl na zkrvavenou dýku, kterou svíral v ruce, na mrtvého imperiálního velitele, který mu ležel u nohou, a přemýšlel o tom, co zrovna udělal. Rozhlédl se a svět kolem jako by se zpomalil. Sledoval udivené a šokované tváře vojáků imperiální armády, kteří stali přímo před ním. Stovky mužů táhnoucí se kam až oko dohlédlo. Skutečných mužů, válečníků se skutečným brněním a skutečnými zbraněmi. Byla jich mračna a všichni seděli na zertách. Muži, kteří nikdy nepoznali porážku.

Jak Darius věděl, za ním stálo jeho několik set otrhaných vesničanů. Mužů a žen bez oceli, bez brnění. Zůstali sami a měli čelit skvěle vycvičené armádě. Žádali ho, aby se vzdal, aby přijal potupnou porážku. Nechtěli válku, ve které nemohli zvítězit. Nechtěli jít na jistou smrt. A Darius jim skutečně chtěl vyhovět.

Hluboko uvnitř ale věděl, že to nemůže udělat. Jeho ruce jako by konaly nezávisle na jeho vůli. Něco se v něm vzedmulo a on se nedokázal ovládnout. Věděl, že by nemohl nic dělat, ani kdyby chtěl. Bylo to něco, co vyvěralo z hloubi jeho duše. Z části, kterou se snažil celý život potlačit. Z části, která žíznila po svobodě stejně, jako člověk na poušti žíznil po vodě.

Darius přejel pohledem množství tváří a nikdy se necítil osaměleji. Současně se ale nikdy necítil volnější. Svět kolem se zatočil. Připadal si, jako by se díval shora sám na sebe. Všechno se mu zdálo neskutečné. Věděl, že tohle je jeden ze zlomových okamžiků jeho života. Věděl, že to je chvíle, která všechno změní.

Darius necítil lítost. Shlédl na mrtvého imperiálního velitele, na muže, který by připravil Loti o život, kdyby mohl. Muže, který by je všechny připravil o život. Muže, který by je mrzačil a týral. Pocítil při tom zvláštní zadostiučinění. Současně se cítil povzneseně. Konec konců, imperiální důstojník byl mrtev. A to znamenalo, že stejně tak může umřít i jakýkoli jiný imperiální voják. Ať už je zakut v jakkoli skvělém brnění a ozbrojen jakkoli skvělými zbraněmi, krvácí stejně jako jakýkoli jiný člověk. Žádný voják není neporazitelný.

Darius cítil příval síly a vyrazil do akce dřív, než stihl kdokoli jiný zareagovat. Několik stop od něj stála malá skupinka imperiálních důstojníků, která dělala doprovod jejich veliteli a teď jen šokovaně zírala. Očividně nikdo z důstojníků nečekal nic jiného než okamžitou kapitulaci. Nikdy nepředpokládali, že by jejich velitele mohl někdo napadnout.

Darius využil momentu překvapení. Vrhł se kupředu, dýkou, kterou stále svíral v ruce, řá po krku jednoho z důstojníků, pak se prudce obrátil a plynulým pohybem sekl po dalším.

Ti dva na něj jen zírali široce rozevřenýma očima, jako by nemohli uvěřit tomu, že se jim něco takového mohlo stát. Krev jim tryskala z krku a současně s krví z nich vyprchával i život. Nejdřív padli na kolena a pak se zhroutili k zemi mrtví.

Darius se připravil na protiútok. Kvůli svému statečnému výpadu se dostal do nevýhodné pozice a jeden z důstojníků se rozhodl na něj zaútočit. Sekl po něm ocelovým mečem a mířil při tom na Dariovu hlavu. Ten si v tu chvíli přál, aby měl zbroj, štít, meč – cokoli, čím by mohl odrazit útok. Nic z toho ale neměl, dostal se do nevýhodné pozice a teď, jak věděl, bude muset nést následky svých činů. Alespoň ale zemře jako svobodný člověk.

Vzduch prořízlo náhle zařinčení, a když se Darius podíval, co se děje, viděl, že vedle něj stojí Raj. Zablokoval útok mířící na Daria mečem. Když se Darius lépe podíval, uvědomil si, že Raj sebral meč mrtvého vojáka a přispěchal mu na pomoc. V poslední chvíli mu tak zachránil život.

Ozvalo se další zařinčení, a když se Darius ohlédl, viděl Desmonda, jak zablokoval další výpad, který ho měl zabít. Raj a Desmond spěchali kupředu a doráželi svými meči na útočníky, kteří nečekali, že se jim někdo postaví na odpor. Oba mladí muži sekali meči jako zběsilí. Vzduch prořezávalo stále častější třeskání oceli, jak se jejich meče střetávaly s meči vojáků. Tlačili imperiální vojáky zpět a zasazovali jim smrtelné rány dřív, než se stihli skutečně bránit.

Dva imperiální vojáci padli k zemi, oba mrtví.

Darius pocítil ke svým bratrům příval vděčnosti. Byl rád, že jsou s ním, že bojují po jeho boku. Už proti celé armádě nestál sám.

Darius se sklonil, sebral štít a meč, které ležely u těla mrtvého velitele, a pak se přidal k Desmondovi s Rajem, kteří postupovali kupředu a útočili na šest zbývajících důstojníků z velitelova doprovodu. Darius máchl mečem vysoko ve vzduchu a vychutnával si jeho váhu. Byl to skvělý pocit, svírat v ruce skutečný meč a skutečný štít. Připadal si nepřemožitelný.

Darius se vrhl kupředu a štítem zablokoval mocný úder meče, který na něj mířil. Současně ukročil stranou a zarazil meč mezi pláty zbroje jiného imperiálního důstojníka. Bodl ho zezadu do ramene. Voják zařval bolestí a padl na kolena.

Darius se obrátil a zavířil štítem, čímž zablokoval úder ze strany. Pak se obrátil a použil štít jako zbraň. Vrazil ho dalšímu útočníkovi do obličeje. Podařilo se mu ho tak srazit na zem. Pak se prudce otočil a sekl mečem dalšího útočníka přes břicho. Zabil ho těsně před tím, než voják stihl dokončit svůj útok mečem zdviženým vysoko nad hlavu, kterým mířil Dariovi na krk.

Raj s Desmondem se také vrhli kupředu, postupovali po jeho boku a vyměňovali si údery s ostatními vojáky. Dariovi duněly údery v uších. Vzpomněl si na jejich výcvik s dřevěnými meči a až teď v bitvě viděl, jak skvělí válečníci to ve skutečnosti jsou. Sám dál bojoval a uvědomoval si, jak ho jejich výcvik zocelil. Přemýšlel, jestli by bez něj měl vůbec nějakou šanci. Byl odhodlaný zvítězit za každou cenu. Chtěl zvítězit sám, svojí vlastní silou, svýma rukama a nikdy, za žádnou cenu, se nechtěl uchýlit k použití magie, která se skrývala někde hluboko v jeho nitru. Magie, které nerozuměl a ani rozumět nechtěl.

Když Darius, Desmond a Raj pobili zbytek důstojnického doprovodu, rozhlédli se a zjistili, že jsou sami uprostřed bojiště. A také to, že se stovky imperiálních vojáků konečně zmobilizovaly, vyrazily bojový pokřik a vyrazily přímo na tři přátele.

Darius jen těžce oddechoval, zkrvavený meč držel v ruce a uvědomil si, že nemá kam utéct. Když se perfektně sebrané oddíly vojáků vrhly do útoku, uvědomil si, že si pro něj jde smrt. On i ostatní si setřeli pot z čela a všichni se postavili tváří v tvář blížícím se vojákům. Připravovali se na nevyhnutelné. Rozhodli se, že neustoupí. Neustoupí, ať už se stane cokoli.

Náhle se ozval další mocný bojový pokřik, tentokrát zezadu. Když se Darius ohlédl, s radostí si uvědomil, že se všichni vesničané rozhodli k němu přidat. Všichni vyrazili kupředu a Darius viděl, že několik jeho bratrů ve zbraní se vrhlo k mrtvým imperiálním vojákům a sbírají z jejich těl meče a štíty. Ozbrojení se pak stavěli po jeho boku. Darius byl na vesničany hrdý. Přelili se po bojišti jako přílivová vlna a sbírali všechno, co se mohlo hodit v boji. Brali si na sebe zbroje mrtvých vojáků, sbírali jejich zbraně a během chvíle kolem něj stálo několik tuctů lidí ozbrojených skutečnými zbraněmi. Ti, kteří neměli ocelové zbraně, drželi alespoň jejich napodobeniny ze dřeva. Tucty mladších Dariových přátel svírali krátké dřevěné oštěpy, které předem důkladně naostřili, a také dřevěné luky a šípy. Očividně doufali v boj, který se blížil.

Všichni společně postupovali kupředu. Každý jeden z nich připravený bojovat na život a na smrt. Postupně se přidávali k Dariovi, připraveni čelit imperiální armádě.

V dále zavlál obrovský prapor, zazněly trubky a imperiální armáda se připravila k útoku. Když vyrazily stovky imperiálních vojáků kupředu jako jeden muž, zaplnilo vzduch řinčení oceli. Vojáci postupovali uspořádaně, stěna mužů, bok po boku, udržovali bezchybnou formaci a postupně se blížili k davu vesničanů.

Darius vedl své muže do útoku. Všichni postupovali nebojácně po jeho boku. Když se přiblížili k imperiální formaci, Darius vykřikl:

„OŠTĚPY!“

Jeho lidé uposlechli rozkaz a vrhli krátké oštěpy. Ty zasvíštěly Dariovi nad hlavou, proletěly vzduchem a našly si své cíle na druhé straně prostranství. Spousta dřevěných oštěpů nebyla dost ostrá,

neškodně narazila do brnění a neškodně se odrazila. Mnoho z nich ale zasáhlo spoje mezi pláty a hrstka imperiálních vojáků vykřikla a poklesla.

„ŠÍPY!“ vykřikl teď Darius, zatímco stále pochodoval kupředu s mečem zdviženým vysoko nad hlavou. Vzdálenost mezi skupinami se zmenšovala.

Část vesničanů se zastavila, zamířila a vypustila salvu ostrých dřevěných šípů, tucty jich vysokým obloukem proletěly vzduchem přes prostranství a překvapily imperiální vojáky, kteří očividně nepředpokládali žádný odpor. Tím spíše nečekali, že by vesničané měli zbraně. Spousta šípů se opět neškodně odrazila od brnění, ale dostatek jich našel svůj cíl a šípy tak zasahovaly vojáky do krků. Další část tak padla.

„KAMENY!“ zakřičel Darius.

Několik tuctů vesničanů vystoupilo kupředu a za použití praků vrhlo kamenné střely.

Příval drobných kamenů se prohnal vzduchem a následně se rozduňel zvuk kamení zasahujícího brnění. Několik vojáků bylo zasaženo do obličeje a kleslo k zemi. Další pozvedli štíty či ruce a kryli se před útokem.

Postup imperiálních vojáků se zpomalil a odpor vnesl do jejich řad nejistotu – ale nezastavil je. Stále pokračovali v pochodu. Dokonce, i když je zasahovaly šípy, oštěpy a kameny, nikdy neporušili formaci. Prostě jen pozvedli štíty, příliš domýšliví na to, aby se sklonili, a pokračovali s halapartnami hrdě vztyčenými stále kupředu. U pasu se jim houpaly dlouhé ocelové meče a v ranním světle se blýskaly. Darius sledoval jejich postup a věděl, že se k němu blíží skvěle vycvičená armáda. Věděl, že se na něj valí smrtící vlna.

Ozvalo se náhlé dunění, a když se Darius podíval směrem, odkud přicházelo, uviděl tři ohromné zerty, jak se oddělily od postupující formace. Na každé z nich seděl jeden důstojník ozbrojený dlouhou halapartnou. Zerty pádily kupředu a ve tvářích jim byla vidět zuřivost. Kolem nich vířila mračna prachu.

Darius se připravil na útok. Jeden z důstojníků mířil přímo na něj. Voják zavrčel a pak pozvedl halapartnu a vrhl ji na Daria. Daria jeho rychlost překvapila. Jen taktak se mu podařilo na poslední chvíli vyhnout útoku tím, že ukročil z trasy letící halapartny.

Vesničan za ním už ale takové štěstí neměl. Byl to chlapec, kterého znal už jako malého. Vykřikl bolestí, když mu halapartna prorazila hrudník. Z úst se mu vyvalila krev a pak už jen padl na záda a prázdnýma očima zíral na oblohu.

Daria to rozzuřilo. Obrátil se a postavil se zertě. Trpělivě čekal, věděl, že pokud si svůj útok perfektně nenačasuje, rozdrťí ho zerta svými kopyty.

V poslední vteřině se Darius odvalil z cesty, švihl mečem a podsekl zertě nohy.

Zerta děsivě zařičela a padla hlavou k zemi. Jezdec z ní sletěl a přistál ve skupině vesničanů.

Ze skupiny se oddělil někdo z vesničanů a spěchal k jezdcí na zemi. Nad hlavu zdvihl ohromný kámen. Darius se ohlédl a překvapeně si uvědomil, že je to Loti. Držela balvan nad hlavou a pak jím udeřila jezdce do helmy. Jezdec byl na místě mrtev.

Darius slyšel další dunění kopyt a když se ohlédl, viděl, že se přímo na něj řítí další zerta. Voják, který na ní seděl, pozvedl kopí a mířil jím na Daria. Nebyl čas jakkoli zareagovat.

Vzduch prořízlo divoké zavrčení a Darius viděl, že se odněkud vynořil Dray, skočil kupředu a vysokým obloukem se dostal k vojákovi, kterému se zakousl do nohy přesně ve chvíli, kdy vrhl kopí. Voják se naklonil kupředu a kopí vrhl přímo dolů do země. Dray ho pak strhl ze zerty a skupina vesničanů ho na zemi ubila.

Darius se vděčně podíval na Draye, který se přidal do boje po jeho boku.

Darius zaslechl další bojový pokřik a uviděl dalšího imperiálního důstojníka, jak se chystá k útoku. Pozvedl meč a chystal se Daria setnout. Darius ukročil a paríroval. S hlasitým třesknutím odrazil důstojníkovu meč ještě dřív, než důstojník svůj útok dokončil. Pak se otočil a podrazil útočníkovi nohy. Ten padl na zem a Darius ho kopl do obličeje dřív, než stihl vstát. Vyřadil ho tak z boje nadobro.

Pak zahlédl Loti, jak probíhá kolem a vrhá se přímo do nejprudšího boje hned po tom, co sebrala ze země meč nějakého mrtvého vojáka. Dray se vrhl kupředu, aby ji chránil, a Daria znepokojovalo, že ji vidí v nejprudším boji. Byl by raději, kdyby byla někde v bezpečí.

Loc, její bratr, ho předběhl. Vyrázil kupředu a chytil Loti zezadu za rameno tak prudce, až jí vyrazil oštěp z ruky.

„Musíme se dostat pryč!“ pronesl naléhavě. „Tohle není místo pro tebe!“

„Tohle je přesně místo pro mě!“ odporovala mu.

Loc byl ale překvapivě silný, přestože měl jen jednu zdravou ruku, a podařilo se mu sestru odtáhnout z nejprudšího boje, i když nadávala a kopala kolem sebe. Darius mu byl vděčnější, než dokázal vyslovit.

Darius za sebou uslyšel další třesnutí oceli a když se obrátil, viděl jednoho ze svých bratrů ve zbrani – Kaze – bojujícího s imperiálním vojákem. I když byl Kaz kdysi nepříjemný a pro Daria byl něco jako osina v zadku, musel Darius uznat, že se hodí mít ho na své straně. Sledoval, jak se Kaz s vojákem přetlačují sem a tam. Pak náhle voják, na kterém bylo vidět, že jde o zkušeného válečníka, udělal překvapivý výpad, kterým Kaze odzbrojil a vyrazil mu meč z ruky.

Kaz stál před vojákem a ve tváři se mu zračil strach. Bylo to poprvé, kdy ho Darius viděl vyděšeného. Imperiální voják s krví podlitýma očima udělal krok kupředu a chystal se ho dorazit.

Náhle se ozvalo zadunění a voják ztuhl. Pak se zhroutil obličejem přímo k zemi. Byl mrtev.

Darius i Kaz se rozhlédli a viděli Luziho, jak stojí opodál a šklebí se na Kaze. Působil proti němu jako trpaslík a v ruce držel prak, ze kterého zrovna vystřelil. Luzi se zakřenil.

„Mrzí tě, že jsi mě týral?“ pronesl.

Kaz na něj beze slova zíral.

Darius byl překvapen. Luzi, i po všech mukách, která mu Kaz připravil při jejich cvičeních, se dokázal povznést nad vzájemnou nevraživost a zachránit mu život. Daria to povzbudilo, aby bojoval ještě tvrději.

Darius si všiml opuštěné zerty, která divoce pobíhala kolem, přispěchal k ní, chvíli běžel po jejím boku a pak se na ni vyšvihl.

Zerta se několikrát vzepjala, ale Darius se na ní udržel. Pevně ji svíral, byl odhodlaný se na ní udržet. Konečně se mu podařilo ji přimět k poslušnosti a obrátit ji směrem k imperiálním jednotkám.

Zerta uháněla tak rychle, že ji téměř nedokázal ovládat. Dostal se daleko od svých mužů, vedl útok přímo do středu imperiálních řad. Jak se blížil ke zdi z vojáků, bušilo mu srdce v hrudi stále prudčeji. Z jeho pohledu se zdála pevná a neproniknutelná. Přesto se ale nemohl obrátit zpět.

Darius se nutil zůstat statečný. Mířil přímo na vojáky, a když se dostal na dosah, začal prudce útočit mečem.

Ze svého vyvýšeného místa sekal nejdřív na jednu a pak na druhou stranu, zabíjel spousty překvapených imperiálních vojáků, kteří nečekali, že na ně zaútočí někdo na zertě. Bleskově projel skrz řady vojáků a setrvačností pokračoval stále dál, když náhle ucítil v boku strašlivou bolest. Bylo to, jako by se mu v tu chvíli rozlomila všechna žebra.

Darius ztratil rovnováhu a proletěl vzduchem. Tvrdě dopadl na zem a v boku cítil spalující bolest. Uvědomil si, že ho zasáhla kovová koule bojového cepu. Ležel na zemi uprostřed moře imperiálních vojáků, daleko od svých spolubojovníků.

Ležel na zemi, v hlavě mu dunělo a svět kolem byl rozmazaný. Vzhlédl a v dálce viděl, že imperiální armáda pomalu obkličuje jeho lidi. Bojovali statečně, ale nepřítel měl příliš velkou převahu v počtu mužů, příliš velkou převahu v kvalitě výcviku. Jeho muži byli masakrováni a jejich výkřiky naplnily vzduch.

Darius cítil, jak mu těžkne hlava. Položil ji zpět na zem a jen ležel. Hleděl vzhůru a viděl, jak se k němu blíží vojáci Impéria. Dál odevzdaně ležel a věděl, že jeho život už brzy skončí.

Alespoň, pomyslel si, zemře se ctí.

Alespoň byl konečně volný.

KAPITOLA DRUHÁ

Gwendolyn stála na hřebenu kopce a sledovala svítání na pouštním nebi. Srdce jí bušilo očekáváním, připravovala se udeřit. Z dálky sledovala střet imperiální armády a vesničanů. Přivedla svoje muže sem, obešla bojiště delší cestou a zaujala postavení za imperiálními liniemi. Impérium se příliš soustředilo na vesničany, na bitvu, která se odehrávala dole, takže je neviděli přicházet. A teď, když začali vesničané dole umírat, přišel čas přinutit Impérium zaplatit.

Od chvíle, kdy se Gwen rozhodla obrátit své muže na pomoc vesničanům, cítila, že jde vstříc svému osudu. Ať už zvítězí nebo prohraje, byla to správná věc. Sledovala, jak se před ní odehrává velké střetnutí. Viděla imperiální armádu dokonale vycvičených vojáků přijíždějících na zertách a připomnělo jí to invazi do Prstenu. Nejprve Andronicovu a pak Romulovu. Sledovala, jak Darius sám vyrazí kupředu, aby se postavil armádě, a srdce jí poskočilo radostí, když viděla, jak zabil imperiálního velitele. Bylo to skoro jako by sledovala Thora. Ten by udělal přesně to samé. I ona by udělala totéž.

Teď Gwen jen stála a sledovala situaci. Krohn po jejím boku tiše bručel, Kendrick, Steffen, Brand, Atme a tucty Stříbrných společně se stovkami jejích mužů čekali za ní. Všichni byli oděni v ocelovém brnění, které s sebou nesli už od doby, kdy opustili Prsten. Všichni měli své ocelové zbraně a všichni trpělivě čekali na její rozkaz. Byla to její vycvičená armáda, i když nebojovala už od doby, kdy odešli z Prstenu, z jejich vlasti.

Teď přišel jejich čas.

„TED!“ zvolala Gwen.

Všichni její muži vyrazili mocný bojový pokřik a vzápětí následovali Kendricka, který se už hnul dolů ze svahu. Jejich hlasy se nesly ranním vzduchem jako řev tisíců lvů.

Gwen sledovala, jak její muži dosáhli imperiálních linií a jak se imperiální vojáci, zaujatí bojem s vesničany, pomalu zmateně obracejí. Očividně nechápali, co se děje, kdo na ně může útočit zezadu a proč. Bylo jasné, že je ještě nikdo nikdy nepřekvapil, tím spíše ne vycvičená armáda.

Kendrick jim nedopřál čas, aby se mohli vzpamatovat, aby si uvědomili, co se děje. Hnal se kupředu a prvního muže, se kterým se setkal, probodl. Brand, Atme a Steffen, stejně jako tucty Stříbrných po jejich boku, se vrhli do boje. I oni bodali do nepřipravených imperiálních vojáků. Každý z nich s vlastním důvodem proč bojovat. Všichni hořeli nedočkavostí, až budou moci Impériu vrátit příkoří, se kterými se setkali. Všichni byli nadšení, že už se nemusejí skrývat v jeskyni. Toužili si vybit svůj vztek na Impériu už od doby, kdy opustili Prsten – a bitva, která právě probíhala, byla perfektní příležitost. V očích každého z jejích mužů plál oheň. Oheň, který živily duše všech lidí, kteří přišli o život v Prstenu a na Horních ostrovech. Byla to touha po pomstě, kterou si s sebou přinesli přes moře. Gwen si uvědomila, že určitým způsobem byl boj vesničanů, kteří žili půl světa daleko od Prstenu, i jejich vlastním bojem.

Muži křičeli při boji tvář v tvář, Kendrick s ostatními využívali rychlost, kterou nabrali sestupem k tomu, aby se dostali dál do víru bitvy. Zabíjeli řady imperiálních vojáků ještě předtím, než se stihli vzpamatovat. Gwen byla hrdá, když viděla Kendricka, jak štítem odrazil současně dva výpady nepřátel, vzápětí se otočil a udeřil štítem třetího do obličeje. Dalšího pak řádně mečem přes hrud'. Viděla, jak Brand podkopl nohy cizího vojáka a pak mu zezadu probodl srdce. Sledovala Steffena, jak svým krátkým mečem usekl nohu jednoho z vojáků, pak ukročil, kopl dalšího do rozkroku a ještě ho udeřil hlavou do obličeje, čímž ho omráčil. Atme roztočil svůj cep a srazil dva vojáky jedním výpadem.

„Darius!“ zazněl výkřik.

Gwen se rozhlédla a viděla Sandaru stojící nedaleko, jak ukazuje na bojiště.

„Můj bratr!“ vykřikla.

Gwen si všimla, že Darius leží na zádech na zemi obklopený imperiálními jednotkami, které se k němu stále těsněji přibližovaly. Srdce se jí málem zastavilo úlekem, ale současně viděla Kendricka, jak spěchá kupředu a štítem odráží úder sekerou, který mířil přímo na Dariovu hlavu.

Sandara znovu vykřikla a Gwen viděla, že se jí ulevilo. Viděla, jak moc Sandaře záleží na jejím bratrovi.

Gwendolyn natáhla ruku a vzala si luk jednoho z vojáků, který u ní stál na stráži. Založila šíp, napnula tětivu a zamířila.

„LUČIŠTNÍCI!“ zakřičela.

Tucet jejích nejlepších lučištníků napnul tětivy a zamířil. Vojáci trpělivě čekali na další rozkaz.

„PALTE!“

Gwen vypustila šíp, který vysokým obloukem proletěl vzduchem nad jejími muži, a současně s ní vypustili svoje šípy i ostatní lučištníci.

Salva dopadla přímo do shluku zbývajících imperiálních vojáků. Ozvaly se výkřiky a tucet vojáků padl k zemi.

„PALTE!“ vykřikla Gwen znovu.

Vylétla další salva, pak další.

Kendrick s ostatními spěchali kupředu a doráželi zraněné muže, které zasáhly šípy.

Imperiální vojáci museli přestat útočit na vesničany a místo toho se obrátili na Kendrickovy muže.

Vesničané vycítili příležitost. Vyrazili hlasitý pokřik a rozběhli se na imperiální vojáky. Bodali je do zad a tlačili je dál ke Kendrickovým mužům. Imperiální vojáci teď umírali na obou stranách.

Vojáci si uvědomili, že jsou mezi kladivem a kováččinou, že je dvě nepřátelské síly drtí z obou stran a že jejich počet prudce klesá. Uvědomili si, že je přelstili. Z počátečního počtu stovek mužů jich zbývaly už jen tucty a přeživší se pokoušeli prchat. Všichni byli opěšalí – jejich zerty byly buď mrtvé, nebo zabrané vesničany.

Nedostali se příliš daleko. Vesničané je všechny dostihli a pobili.

Náhle se všude kolem zvedl vítězný pokřik – jak od vesničanů, tak od Gwendolyniných mužů. Všichni společně se zdravili, objímali se jako bratři a Gwendolyn spěchala dolů, aby se k nim přidala. Krohn ji samozřejmě následoval a vrhl se do zmeti mužů kolem. Všude byl cítit pach potu a strachu. Pach krve vsakující se do pouště. Ať se v Prstenu stalo cokoli, dnes bylo Impérium poraženo. Tady, uprostřed pouště, cítila Gwen konečně zadostiučinění. Bylo to slavné vítězství. Vesničané se spojili s vyhnanci z Prstenu a porazili společného nepřítele.

Vesničané ztratili mnoho dobrých mužů i Gwen ztratila množství svých. Gwendolyn si ale s úlevou uvědomila, že alespoň Darius přežil a že stojí na nohou, i když trochu nejistě.

Gwen věděla, že Impérium má miliony dalších mužů. Věděla, že přijde čas odplaty.

Ale dnes tomu tak být nemělo. Dnes možná neudělala to nejmoudřejší rozhodnutí – udělala ale to nejstatečnější. To nejsprávnější. Cítila, že to bylo stejné rozhodnutí, jako by udělal na jejím místě její otec. Zvolila si tu těžší cestu. Cestu toho, co bylo správné. Cestu spravedlnosti. Cestu chabrosti. A nezávisle na tom, co mělo přijít, dnes žila.

Dnes skutečně žila.

KAPITOLA TŘETÍ

Volusie stála na kamenném balkóně a shlížela dolů na dlážděné nádvoří Maltolisu, které se pod ní rozprostíralo. Hluboko dole viděla roztráštěné princovo tělo. Leželo bez hnutí, údy rozprostřené do všech směrů. Shora vypadal princ tak vzdálený. Tak nepatrný, tak nedůležitý a tak bezmocný. Volusie přemýšlela, jak je to možné, že jen o několik okamžiků dřív to byl jeden z nejmocnějších vládců Impéria. Došlo jí, jak je život křehký. Jaká iluze je moc nad lidmi. A nejvíc si uvědomovala, že teď je z ní skutečná bohyně. Teď měla vládu nad životem a smrtí všech. Teď už ji nemohl nikdo zastavit, dokonce ani mocný princ.

Zatímco dál jen tak stála a rozhlížela se, město se začínalo postupně naplňovat výkřiky tisíců jeho obyvatel, nařikajícího lidu Maltolisu. Dojaté hlasy naplnily nádvoří a pak se nesly vzhůru jako mračno kobylek. Lidé naříkali a brečeli, tloukli hlavami do kamenných stěn, vrhali se na zem jako rozrušené děti a rvali si vlasy z hlav. Volusie si pobaveně uvědomila, že se všichni chovají, jako by snad Maltolis byl dobrým panovníkem.

„NÁŠ PRINC!“ křičel jeden z lidí a jeho zvolání opakovaly zástupy dalších. Všichni spěchali k mrtvému princovu tělu, vzlykali a křečovitě se třásli, když se ho dotýkali.

„NÁŠ DRAHÝ OTEC!“

Městem se náhle rozezvučely zvony. Dlouhé zvonění odrážející se od kamenných zdí města. Jako by jeden zvon povzbuzoval druhý. Volusie uslyšela dunění podrážek a když zdvihla zrak, viděla tisíce maltoliských vojáků pochoduujících skrz městské brány přímo na nádvoří. Pochodovali ve dvouřadu a padací brána se rychle zvedala, aby se mohli dostat dovnitř. Všichni mířili přímo k Maltolisovu hradu.

Volusie věděla, že dala do pohybu události, které změní osud tohoto města navždy.

Ozvalo se naléhavé zabušení na silné dubové dveře vedoucí do komnaty. Volusie leknutím nadskočila. Bylo to neustálé bušení tuctu vojáků stojících za dveřmi. Volusie slyšela rachot jejich zbrojí. Slyšela, jak do dveří naráží beranidlem a snaží se dostat do princovy komnaty. Volusie samozřejmě dveře zablokovala. I bez toho byly dveře stopu silné a dokázaly by přežít menší obléhání. Přesto se však jejich panty začaly ohýbat. A s každým novým úderem se ohýbaly stále víc.

Bum bum bum.

Kamenná komnata se otřásla a starobylý kovový lustr visící na dřevěném trámu se divoce rozhoupal. Vzápětí s ohlušující ránou dopadl na podlahu.

Volusie stála na místě a vše v klidu sledovala. Počítala se vším. Samozřejmě věděla, že si pro ni přijdou. Chtěli pomstu – a nikdy by ji nenechali jen tak odejít.

„Otevři dveře!“ vykřikl jeden z princových generálů.

Poznala jeho hlas – byl to vůdce Maltolisových jednotek. Muž bez smyslu pro humor, se kterým se setkala jen krátce. Měl hluboký, drsný hlas – neohrabaný muž, ale zkušený voják. Voják, kterému podléhalo dvě stě tisíc mužů.

Přesto Volusie stála a s klidem sledovala dveře. Nemohli ji vyvést z míry. Trpělivě čekala, až je vyrazí z pantů. Samozřejmě by jim mohla otevřít, ale takové uspokojení jí poskytnout nehodlala.

Konečně se ozvala dunivá rána a dřevěné dveře povolily. Vyletěly z pantů a tucet vojáků se za zvuků řinčícího brnění nahrnul do místnosti. Velitel Maltolisovy armády oděný ve zdobené zbroji vstoupil do místnosti jako první. V ruce svíral zlaté žezlo, které ho opravňovalo velet maltolisské armádě.

Když viděli, že Volusie stojí na místě a nechystá se utéct, trochu zpomalili. Velitel se na ni hluboce zamračil, napochodoval přímo k ní a prudce se zastavil ve vzdálenosti pouhých několika stop.

Hleděl na ni s nenávisí v očích, jeho muži za ním se zastavili. Dodržovali přísnou disciplínu a očekávali další jeho rozkazy.

Volusie klidně stála a s lehkým úsměvem na tváři čekala, co se bude dít. Uvědomila si, že je její postoj překvapil. Velitel vypadal nervózně.

„Co jsi to provedla, ženo?“ položil jí otázku a sevřel v ruce meč. „Vstoupila jsi do našeho města jako host a zabila jsi našeho panovníka. Vyvoleného. Toho, který nemohl zemřít.“

Volusie se na něj usmála a klidným hlasem odpověděla:

„Mýlíš se, generále,“ pronesla. „To já jsem ta, která nemůže zemřít. Což jsem dnes i prokázala.“

Generál zuřivě zavrtěl hlavou.

„Jak můžeš být tak hloupá?“ zeptal se. „Musí ti být jasné, že tě zabijeme. Tebe i všechny tvoje muže. Že nemáš kam utéct, že se nemůžeš dostat pryč. Tvých několik lidí je obklíčeno tisíci našimi lidmi. Jistě jsi musela vědět, že tvůj dnešní skutek tě odsoudí k smrti. Ještě hůř – povede k tvému uvěznění a mučení. K našim nepřátelům se nechováme laskavě, pokud sis toho ještě nevšimla.“

„Samozřejmě, že jsem si všimla, generále, a obdivuji to,“ odpověděla Volusie. „A přesto na mne nevztáhneš ruku. Nikdo z tvých mužů se mě nedotkne.“

Generál znovu zavrtěl hlavou.

„Jsi hloupější, než jsem si myslel,“ pronesl. „Mám zlaté žezlo. Všechny naše armády dělají to, co řeknu. Přesně to, co řeknu.“

„Skutečně?“ zeptala se opatrně s úsměvem na tváři.

Volusie se pomalu obrátila k oknu a vyhlédla ven. Shlédla dolů na princovo tělo, které teď blázni zdvihli na ramena a nesli ho městem jako mučedníka.

Stále zády obrácená ke generálovi si odkašlala a pokračovala.

„Nepochybuji o tom, generále,“ řekla, „že tvoje jednotky jsou skvěle vycvičené. Nebo o tom, že budou následovat toho, kdo drží žezlo. Předchází je jejich slavná pověst. Také vím o tom, že jich je mnohem víc, než mých jednotek. Samozřejmě vím, že odsud není úniku, ale jak vidíš, já se nesnažím utíkat. Nepotřebuji to.“

Zmateně se na ni podíval. Volusie se znovu zadívala na nádvoří a pátrala po známé postavě. V dálce spatřila Kooliana, čaroděje. Stál uprostřed davu a nikoho si nevšímal. Obličej pokrytý bradavicemi měl natočený k balkonu a své zářivě zelené oči upíral na Volusii. Byl oděný ve svém černém plášti, v davu byl nepřehlédnutelný. Ruce měl složené na hrudi, obličej částečně krytý kápí a klidně čekal na její rozkaz. Jako jediný v celém městském chaosu stál na místě a nehýbal se.

Volusie na něj nenápadně pokývla a viděla, že i on kývl – pochopil její znamení.

Volusie se s úsměvem obrátila přímo ke generálovi.

„Můžeš mi teď předat svoje žezlo,“ pronesla, „nebo tě můžu zabít a pak si ho vezmu sama.“

Nevěřicně se na ni podíval, pak zavrtěl hlavou a poprvé za celou dobu se usmál.

„Znám různé blázny,“ řekl. „Jednomu jsem sloužil celé roky. Ale ty... ty jsi opravdu výjimečný případ. Dobrá tedy, pokud si přeješ tu dnes zemřít, staniž se.“

Udělal krok kupředu a tasil meč.

„Tvoji smrt si vychutnám,“ dodal. „Přál jsem si ji už od doby, kdy jsem poprvé uviděl tvoji tvář. Všechna ta arogance – stačí k tomu, aby se z ní udělalo člověku zle.“

Došel až k ní a v tu chvíli se Volusie obrátila. V místnosti se náhle objevil Koolian a stanul po jejím boku.

Generál se na něj zmateně podíval. Nechápal, jak se tak náhle mohl objevit v místnosti. Očividně to nečekal a nevěděl, co si s ním má počít.

Koolian stáhl černou kápí z hlavy a zavrčel. Směšná tvář, až nelidsky bledá, se mu zkroutila, pak náhle obrátil oči v sloup a pomalu pozvedl ruce.

Jakmile to udělal, generál i jeho muži padli na kolena. Řvali bolestí a všichni se chytali rukama za hlavu.

„Přestaň s tím!“ ječel jeden z nich.

Pak jim pomalu začala vytékat krev z uší a jeden po druhém se hroutili na kamennou podlahu, kde zůstali bez hnutí ležet.

Byli mrtví.

Volusie pomalu vykročila kupředu, klidně se sehnula a vzala si zlaté žezlo z generálovy mrtvé ruky.

Pozvedla žezlo do výšky a prohlížela si ho ve slunečním světle. Užívala si jeho váhu v ruce. Líbilo se jí, jak se leskne. Byla to zlověstná věc.

Široce se usmála.

Bylo dokonce těžší, než si představovala.

*

Volusie se zastavila těsně za příkopem vně hradeb Maltolisu. Po jejím boku stál její čaroděj Koolian, její zabiják Aksan a velitel jejích volusijských jednotek, Soku. Společně si prohlíželi ohromnou maltoliskou armádu, která se před nimi shromáždila. Kam až její oko na pouštní pláni dohlédlo, všude stáli muži z Maltolisu, celých dvě stě tisíc. Větší armáda, než jakou kdy dřív viděla. Byl to děsivý pohled.

Vojáci trpělivě čekali, neměli velitele. Všichni se upřeně dívali na ni, na Volusii, která před nimi stála na vyvýšeném pódiu. Ve vzduchu bylo cítit napětí a Volusie věděla, že všichni čekají, co se bude dít. Rozhodovali se, jestli ji zabijí, nebo jestli jí budou sloužit.

Volusie se na ně hrdě podívala a cítila, že se před ní rozprostírá její osud. Pomalu pozvedla zlaté žezlo nad hlavu. Pomalu se otáčela, aby ji viděli na všech stranách. Aby všichni viděli, že drží zlaté žezlo třpytící se ve slunečním světle.

“MOJI LIDÉ!” vykřikla hlasitě. “Já jsem bohyně Volusie. Váš princ je mrtvý. Já jsem ta, která teď drží žezlo. Já jsem ta, kterou teď budete následovat. Následujte mne a já vám dám slávu, bohatství a vše, po čem vaše srdce touží. Zůstaňte zde a promarníte své životy, nakonec na tomto místě zemřete, ve stínu jeho zdí. Ve stínu mrtvoly velitele, kterému na vás nikdy nezáleželo. Následovali jste ho v jeho šílenství, teď můžete následovat mne za slávou. Do vítězných bitev. Konečně budete mít velitele, jakého si zasloužíte.”

Pak zvedla žezlo ještě výš a rozhlédla se po vojácích shromážděných kolem. Viděla jejich disciplinované pohledy, cítila, že se její osud naplnil. Cítila, že je neporazitelná. Že se jí už nic nemůže postavit do cesty. Dokonce ani tyhle statisíce mužů. Věděla, že se před ní skloní, stejně jako zbytek světa. Viděla to svým vnitřním zrakem. Konec konců, byla přeci bohyně. Žila nad všemi ostatními lidmi. Jakou jinou možnost by měli?

Se stejnou jistotou, jakou si představovala, se pomalu začalo ozývat řinčení zbrojí a pomalu, jeden po druhém, před ní muži poklekali. Jeden po druhém se za rachotu zbroje skláněli, šířilo se to jako vlna. Postupně před ní poklekli všichni.

“VOLUSIE!” odříkávali všichni měkce, znovu a znovu.

“VOLUSIE!”

“VOLUSIE!”

KAPITOLA ČTVRTÁ

Godfrey cítil, jak mu vzadu po krku stéká pot, zatímco se choulil uprostřed skupiny otroků, která postupovala klikatými ulicemi Volusie. Snažil se příliš nevyčínat, aby si ho nikdo nevšímal. Další zasvištění prořízlo vzduch a Godfrey zakřičel bolestí, když mu konec biče dopadl na záda. Otrokyně vedle něj zakřičela ještě mnohem hlasitěji, protože bič mířil především na ni. Mocně ji švihnul přes záda a žena zakřičela, zavrávala a padala vpřed.

Godfrey se pro ni instinktivně natáhl těsně před tím, než upadla. Ihned si ale také uvědomil, že tím riskuje svůj život. Zotročená žena se postavila a otočila se na něj. V její tváři se zračila panika a strach. A když ho spatřila, oči se jí překvapením rozšířily. Přirozeně nečekala, že vedle sebe uvidí člověka světlé kůže, který tu vedle ní volně kráčí, nespoutaný. Godfrey rychle zavrtěl hlavou a přiložil si prst na rty. Modlil se, aby žena zůstala zticha. Naštěstí jeho nevyřčenou prosbu uposlechl.

Ozvalo se další zasvištění biče a Godfrey vzhlédl a spatřil dozorce, jak si razí cestu průvodem a bezmyšlenkovitě bičují otroky ze všech stran s očividným úmyslem pouze připomenout svou přítomnost. Když se ohlédl, spatřil přímo za sebou vyděšené tváře Akortha a Fultona, jejichž oči kmitaly sem a tam, a hned vedle nich klidné a odhodlané tváře Mereka a Aria. Godfrey byl udivený tím, že tito dva chlapci projevují mnohem větší rozvahu a statečnost než Akorth a Fulton, dva dospělí – i když většinou opilí – muži.

Pochodovali dál a Godfrey vycítil, že se blíží k cíli jejich cesty, ať už to bude cokoli. Samozřejmě věděl, že nesmí dovolit, aby došli až do cíle. Musí brzy něco udělat. Dokázal splnit svůj cíl a proniknout do Volusie, ale teď se musel vysvobodit z téhle skupinky dřív, než budou všichni odhaleni.

Godfrey se rozhlédl a všiml si něčeho, co ihned začal zapracovávat do svého vznikajícího plánu: většina dozorců se nyní shromáždila u přední části konvoje otroků. Samozřejmě, dávalo to smysl. Vzhledem k tomu, že všichni otroci byli spoutaní k sobě, nebylo pochopitelně kam utéct, takže dozorce zjevně usoudili, že zadní část průvodu není třeba hlídat. Kromě těch pár dozorců, kteří ještě stále kráčeli sem a tam podél zástupu otroků a bičovali je, nebyl už nikdo, kdo by je mohl zastavit, když na konci konvoje nenápadně vyklouznou ven. Tak můžou nenápadně utéct a schovat se v ulicích Volusie.

Godfrey věděl, že musí jednat rychle. A přesto se jeho srdce prudce rozbušilo pokaždé, když se snažil odhodlat k tomu troufalému kroku. Mysl mu říkala, že musí jít, ale jeho tělo stále váhalo. Nikdy zrovna nevyňikal odvahou.

Godfrey stále nemohl uvěřit tomu, že jsou tady, že se skutečně dokázali dostat za tyto nedobytné zdi. Bylo to jako ve snu – ale ve snu, který se stále víc stával noční můrou. Otupělost po víně pomalu odeznívala a čím víc byl Godfrey při smyslech, tím víc si uvědomoval, jak moc špatný nápad tohle všechno je.

„Musíme se odsud dostat,“ zašeptal naléhavě Merek, když se naklonil kupředu. „Musíme se pohnout.“

Godfrey zavrtěl hlavou a nervózně polkl. Pot ho štípal v očích. Jedna jeho část věděla, že Merek má pravdu, ale druhá část čekala na ten nejpříhodnější okamžik.

„Ne,“ opáčil Godfrey. „Ještě ne.“

Godfrey se rozhlédl a viděl různé typy otroků. Všichni byli spoutaní a dozorce je vlekli ulicemi Volusie. Nebyli mezi nimi jen ti s tmavou pleť. Vypadalo to, že Impérium dokázalo zotročit všechny možné rasy ze všech koutů Impéria – kohokoli, kdo nepříslušel k imperiální rase, kdo nesdílel jejich lesklou žlutou kůži, vysokou postavu se širokými rameny a malé rohy vyrůstající za ušima.

„Na co čekáme?“ zeptal se Ario.

„Když utečeme do otevřených ulic,“ vysvětloval Godfrey, „budeme příliš nápadní. A také by nás mohli chytit. Musíme ještě počkat.“

„Počkat na co?“ naléhal Merek a v jeho hlase bylo slyšet rozčarování. Godfrey bezděčně zavrtěl hlavou. V tu chvíli mu připadalo, že se jeho plán rozpadá. „Nevím,“ přiznal.

Zatočili za další roh a hned za ním se jim před očima rozprostřelo celé město Volusia. Godfrey na tu podívanou hleděl v němém úžasu.

Bylo to to nejúžasnější město, jaké kdy viděl. Godfrey byl, coby králův syn, již v mnoha velkých, slavných, bohatých a opevněných městech. Navštívil nejkrásnější města celého světa a pouze několik z nich dokázalo svou krásou a majestátností konkurovat Savarii či Silesii a jen pár skutečně nejhonosnějších měst se mohlo přirovnávat i k samotnému Královu Dvoru. Godfreyho nebylo možné ohromit jen tak snadno.

Ale něco takového ještě nikdy neviděl. Před ním se rozprostírala kombinace krásy, pořádku, síly a bohatství. Především bohatství. První věc, která Godfreyho zarazila, byly všechny ty modly. Po celém městě byly rozmístěné sochy zobrazující bohy, které Godfrey nedokázal rozeznat. Jeden z nich vypadal jako bůh moře, další bůh nebes, další bůh kopců... A kolem nich byly shromážděné hloučky lidí, kteří se jim klaněli. V dálce se nad městem tyčila obrovská zlatá socha sahající až do výšky sta stop. Socha Volusie. Před ní klečely zástupy lidí a hluboce se jí klaněly.

Další věc, která Godfreyho překvapila, byly ulice dlážděné zlatem. Všechno bylo dokonale zářivé a až úzkostlivě čisté. Všechny budovy byly postavené z dokonale opracovaného kamene, každý jednotlivý kámen byl přesně na svém místě. Ulice města se táhly až do nedohledna, zdálo se, že město se rozprostírá po celém obzoru. Ještě více ohromující byly kanály a strouhy, které se vinuly podél ulic, některé v obloucích a jiné v kruzích, přiváděly do města azurově zářivou vodu oceánského přílivu a působily zároveň jako potrubí, jako olej, který udržoval město v chodu. Všechny vodní cesty byly přeplněné zdobenými zlatými loďkami, ve kterých se obyvatelé města pohybovali ulicemi sem a tam.

Město bylo plné světla, které se odráželo od přístavu naplněného nikdy neutichajícím zvukem narážejících vln. Město Volusia mělo tvar koňské podkovy, jejíž strany objímaly městský přístav, a oceánské vlny narážely přímo do zlatých přístavních hrází. Mezi září oceánu, paprsky obou sluncí na obloze a leskem všudypřítomného zlata, Volusia příjemně oslňovala zrak. A toto všechno bylo orámováno dvěma vysokými sloupy tyčícími se nad branou do přístavu, masivními stožáry demonstrujícími sílu.

Godfrey si uvědomil, že tohle město bylo postaveno tak, aby zastráovalo a vyzařovalo bohatství, a tento účel plnilo velmi dobře. Bylo to město, ve kterém byl patrný pokrok, vyspělost a civilizovanost, a kdyby Godfrey nevěděl, jak krutí jsou jeho obyvatelé, sám by v takovémto městě velmi rád žil. Bylo tak odlišné od všeho, co nabízel Prsten. Města v Prstenu byla postavena tak, aby poskytovala bezpečí a ochranu svým obyvatelům. Byla skromná a pokorná, stejně jako jejich obyvatelstvo. Ale imperiální města byla jiná. Byla otevřená, nebojácná a postavena tak, aby své bohatství stavěla na odiv. Godfrey si uvědomoval, že to dává smysl: imperiální města neměla koho se bát, nehrozil jim útok od žádného nepřítele.

Godfrey zaslechl hluk, který se šířil z míst před nimi, a když došli na konec uličky a zahrnuli za roh, před nimi se náhle rozprostřelo rozsáhlé nádvoří, za kterým se nacházel přístav. Bylo to široké kamenné prostranství, hlavní křižovatka celého města, ze které vybíhal tucet ulic do tuctu různých směrů. To vše bylo vidět průzorem pod kamenným obloukem stojícím asi dvacet metrů před nimi. Godfrey věděl, že jakmile jejich průvod projde pod jeho klenbou, budou na otevřeném prostranství, vystaveni tisícům očí společně se všemi ostatními otroky. Pak už nebude možné vyklouznout a zmizet.

Ještě více Godfreyho znepokojil pohled na to, jak se otroci doslova hrnou ze všech možných směrů, ohlašováni svými dozorci, otroci ze všech koutů Impéria, všech možných ras, všichni spoutaní a vlečení k vysoké plošině na břehu oceánu. Na ní byli otroci vystaveni, zatímco bohatí imperiální měšťané si je prohlíželi a předkládali otrokářům své nabídky. Vypadalo to tu doslova jako na tržišti.

Zvedl se hluk a Godfrey sledoval, jak si jeden z imperiálních pánů prohlíží čelist jednoho z otroků s bílou kůží a dlouhými rovnými hnědými vlasy. Pán spokojeně přikývl a dozorce přikročil a

spoutal otrokovi ruce. Obchod byl uzavřen. Pak dozorce popadl otroka vzadu za košili, prudce do něj vrazil a shodil ho z plošiny dolů, tváří k zemi. Muž prolétl vzduchem a těžce dopadl a dav propukl v jásot, zatímco několik vojáků přispěchalo, zvedlo otroka na nohy a odvěklo ho pryč.

Z jiného koutu města se objevil další zástup otroků a Godfrey sledoval, jak největšího z nich, zdravého statného muže, o stopu vyššího než byli všichni ostatní, dozorcí vystrčili kupředu před zbytek družiny. Jeden z přítomných imperiálních vojáků proti němu pozvedl sekeru a na těle otroka se viditelně napjaly všechny svaly.

Voják ale svou ostrou sekerou přetl pouta a nádvořím otrásl zvuk kovu dopadajícího na kamennou zem.

Otrok zmateně hleděl na dozorce.

„Jsem volný?“ zeptal se.

Ale několik vojáků k němu přispěchalo, popadli ho za paže a odvěkli ho k podstavci obrovské zlaté sochy představující Volusii, která dominovala přístavu. Její prst ukazoval směrem k moři. Divoké vlny dosahovaly až k ní a rozbíjely se o její nohy.

Dav se seběhl, když vojáci přivlekli vysokého muže až k soše, donutili ho, aby se sehnul, a hlavu mu přitiskly k jejím nohám.

„NE!“ křičel muž.

Jeden z imperiálních vojáků postoupil blíž, znovu napřáhl sekeru a tentokrát vzpouzejícímu se otrokovi usekl hlavu.

Dav shromážděný okolo nadšeně vykřikl a ve stejném okamžiku všichni padli na kolena a klaněli se k zemi, aby uctili sochu, které po nohou stékala ještě horká krev.

„Oběť pro naši velkou bohyni!“ zvolal voják se zkrvavenou sekerou. „Dáváme ti ty nejlepší a nejvybranější plody!“

Dav znovu zajásal.

„Nevím jak ty,“ ozval se Merekův naléhavý hlas, „ale já nehodlám skončit jako oběť pro nějakou modlu. Ne dnes.“

Ozvalo se další prásknutí bičem a Godfrey si uvědomil, že oblouková brána je stále blíž. Srdce se mu rozbušilo, když mu došel význam Merekových slov, a uvědomil si, že má pravdu. Musel něco udělat – a to rychle.

Náhle se Godfrey prudce otočil. Koutkem oka zahlédl pětici mužů s jasně rudými kápěmi, kteří rychle kráčeli ulicí opačným směrem. Všiml si, že mají bílou pleť, jejich ruce i tváře byly bledé a všichni byli menší než mohutní tyraní imperiální rasy. Ihned věděl, kdo to je: Finiáni. Jednou z Godfreyho skvělých vlastností byla schopnost zapamatovat si vyprávění, která slyšel, i když byl opilý. Poslední měsíc pozorně poslouchal příběhy o Volusii, které vyprávěli Sandařiní lidé u večerních ohňů. Naslouchal, jak popisují slavné město a jeho historii, jak vyprávějí o všech rasách, které byly zotročeny, i o té jediné, která zotročena nebyla. O Finiánech, jediné výjimce z pravidla. Bylo jim dovoleno žít svobodně, generaci za generací, protože byli příliš bohatí, než aby byli zabíjeni, příliš semknutí, příliš schopní učinit sami sebe nepostradatelnými a vytvořit si až příliš silný vliv. Přesně jak si Godfrey pamatoval z vyprávění, byli snadno rozpoznatelní díky své světlé kůži, zářivě rudým kápěm a ohnivě rudým vlasům.

Godfrey dostal nápad. Bylo to teď nebo nikdy.

„Rychle!“ zavolal na své přátele.

Godfrey se otočil a dal se do pohybu. Před zmatenými zraky spoutaných a šokovaných otroků vyběhl ze zadního konce zástupu. Ostatní, jak si s úlevou všiml, ho hbitě následovali.

Godfrey zuřivě běžel, těžké pytle se zlatem, které měl uvázané u pasu, ho tížily a táhly ho k zemi. Ostatní se potýkali se stejným problémem, a když běželi, zlato cinkalo. Pětice Finiánů byla nyní kousek před nimi a na dalším rohu odbočila do postranní uličky. Godfrey se pustil přímo za nimi a modlil se, aby se všichni dokázali dostat za roh, aniž by je spatřilo jediné imperiální oko.

Godfreymu se ozýval v uších tlukot jeho vlastního srdce, a když před sebou spatřil skupinku Finiánů, bez rozmýšlení vyskočil do vzduchu a vrhl se na ně zezadu.

Tři muže dokázal povalit na zem a svalil se mezi ně. Bolela ho žebra, která si narazil při dopadu na tvrdý kámen. Vzhlédl a spatřil Mereka, který následoval jeho příkladu a pustil se do dalšího, Akorth se vrhl k zemi a zaklekl jednoho z ležících mužů a Fulton se vrhl na posledního, toho nejmenšího z celé skupinky, ale ke Godfreyho očividné nelibosti minul a teď se jen bezmocně a s hlasitými bolestnými výkřiky válel na zemi.

Jednoho z mužů Godfrey omráčil ranou pěstí a dalšího pevně držel, ale při pohledu na to, jak nejmenší muž utíká pryč směrem od nich a chystá se zahrnout za nejbližší roh, začal propadat panice. Koutkem oka ale zahlédl Aria, který se klidně postavil, sehnul se k zemi, zdvihl kámen, chvíli si ho prohlížel a potom ho hodil za utíkajícím mužem.

Perfektně mířený hod zasáhl Finiána přímo do spánku přesně ve chvíli, kdy se chystal odbočit. Muž padl k zemi a Ario, který pochopil Godfreyho plán, se k němu rozeběhl, svlékl mu kápi a sám se do ní začal oblékat.

Godfrey, který stále ještě zápasil s jedním z Finiánů, se konečně dokázal postavit na nohy a ostrým úderem lokte do tváře muže omráčil. Akorth popadl svého soupeře za košili a dvakrát s ním prudce škubl, takže muž se pokaždé praštil do hlavy o kamennou zem a rovněž upadl do bezvědomí. Merek jednoho ze zbývajících mužů škrtil tak dlouho, dokud i ten neztratil vědomí, a pak se odvalil k poslednímu z Finiánů a přitiskl mu na krk nůž.

Godfrey se chystal na Mereka zavolat, aby to nedělal, ale než to stačil udělat, předběhl ho silný hlas, který prořízl vzduch:

„Ne!“ zavelel drsný hlas.

Godfrey vzhlédl a spatřil Aria, jak zamračeně stojí nad Merekem.

„Nezabíjej ho!“ přikázal Ario.

Merek mu opětoval zamračený pohled.

„Mrtví nemluví,“ řekl Merek. „Nechám ho jít a všichni zemřeme.“

„Na tom nezáleží,“ opáčil Ario, „nic ti neudělal. Nezabiješ ho.“

Merek se vzdorovitým výrazem se pomalu postavil na nohy a přikročil k Ariovi.

„Jsi o půlku menší než já, hochu,“ zuřil Merek, „a já mám nůž. Nepokoušej mě.“

„Možná jsem o půlku menší,“ odpověděl Ario klidně, „ale jsem dvakrát rychlejší. Přiblíž se ke mně a já ti ten nůž vytrhnu z ruky a podříznu ti s ním krk dřív, než vůbec dokončíš výpad.“

Godfrey byl touto scénou ohromen, především proto, že Ario byl dokonale klidný. Připadalo mu, že se na něj dívá jen ve snu. Ario nemrkal, nepohnul jediným svalem a mluvil tak klidně, jako by šlo o nejtriviálnější rozhovor, jaký si dokázal představit. Jeho slova díky tomu zněla ještě přesvědčivěji.

Merek musel dospět ke stejnému názoru, protože se ani nepohnul. Godfrey věděl, že musí rychle zasáhnout a potýčku ukončit.

„Náš nepřítel není tady,“ řekl Godfrey, přispěchal ke chlapcům, chytil Mereka za zápěstí, ve kterém svíral nůž, a stáhl mu ho dolů. „Nepřítel je tam venku. Když budeme bojovat mezi sebou, nebudeme proti němu mít žádnou šanci.“

Naštěstí si Merek nechal říct a zastrčil nůž.

„Pospěšte si,“ pokračoval Godfrey. „Všichni. Svlekněte jim šaty a oblečte si je. Teď jsme Finiáni.“

Svlékli všem Finiánům jejich jasně rudé kápě a oblékli se do nich.

„Tohle je směšné“ řekl Akorth.

Godfrey si ho prohlédl a všiml si, že má příliš velký pupek a je příliš vysoký. Kápě mu byla malá a vyčnívaly mu zpod ní kotníky.

Merek se uchechl.

„Měl sis dát o jeden džbánek piva míň,“ řekl.

„Já si tohle nevezmu!“ protestoval Akorth.

„Nejdeme na módní přehlídku,“ prohlásil Godfrey. „Byl bys radši, aby nás odhalili?“

Akorth s nespokojeným mručením ustoupil.

Godfrey stál a prohlížel si jejich pětičlennou skupinku oblečenou do rudých kápí, stojící uprostřed nepřátelského města, obklopena nepřáteli. Věděl, že jejich šance jsou přinejlepším velmi malé.

„A co teď?“ zeptal se Akorth.

Godfrey se otočil a pohlédl směrem ke konci uličky, která vedla do města. Věděl, že nadešel čas.

„Pojďme se podívat, co je na té Volusii tak úchvatného.“

KAPITOLA PÁTÁ

Thor stál na přídi malé lodi, Reece, Selese, Elden, Indra, Matus a O'Connor seděli na svých místech za ním. Nikdo nevesloval, nikdo nepracoval s plachtami. Záhadný vítr a mořský proud marnily jakoukoli snahu. Thor si uvědomil, že je vítr s proudem odnesou, kam bude jejich záhadná síla chtít, a sebeusilovnější veslování nebo manévrování na tom nemohlo nic změnit. Ohlédl se přes rameno a sledoval ohromné černé útesy značící vstup do Země mrtvých, jak se postupně vzdalují. Při tom pohledu pocítil úlevu. Byl čas hledět kupředu, najít Guwayna a začít novou kapitolu jejich životů.

Podíval se na svoje souputníky a všiml si, že Selese sedící vedle Reece drží jeho ruku a musel si přiznat, že ten pohled byl znepokojující. Thor měl radost, že ji znovu vidí mezi živými a dokázal pochopit, proč je Reece tak nadšený. Současně si ale musel přiznat, že je to docela děsivé. Selese byla mezi nimi. Nedávno byla mrtvá a oni ji přivedli zpět k životu. Připadal si, jako by změnili přirozený běh věcí. Když se na ni podíval důkladněji, všiml si, že je jakoby průsvitná, éterická. A i když byla mezi nimi, byla skutečná, nemohl si pomoci – stále ji vnímal jako mrtvou. Nedokázal se ubránit myšlenkám na to, jestli ji přivedli zpět už natrvalo, nebo jak dlouhý čas jí byl vyměřen, než se bude muset vrátit.

Na druhou stranu, Reece to očividně vnímal jinak. Byl jí naprosto okouzlen. Thorův přítel se radoval poprvé po neskutečně dlouhé době. Thor to naprosto chápal: konec konců, kdo by nechtěl mít šanci napravit všechno špatné. Napravit minulé chyby, vidět někoho, o němž si byl jistý, že už ho nikdy neuvidí? Reece svíral její dlaň, hleděl jí do očí, a když ji políbil, pohladil ji po tváři.

Ostatní, jak si Thor všiml, vypadali ztracení ve vlastních myšlenkách. Jako kdyby prošli nejhlubším peklem, místy, které jen tak nedokážou dostat z hlavy. Jako by všichni byli zapletení do pavučin osudu. I Thor je cítil. Nad všemi se vznášela aura melancholie a nikdo nedokázal zaplašit vzpomínky na to, co se stalo. Všichni truchlili nad ztrátou Convena. Obzvláště Thor stále přemítal o tom, jestli bylo něco, co mohl udělat, aby ho zastavil. Pohlédl na moře a prohlížel si šedivý obzor a nekonečný oceán a přemýšlel, jak jen mohl Conven udělat rozhodnutí, které udělal. Chápal stesk, který cítil kvůli svému bratrovi. Přesto by ale Thor nikdy nekonal stejně. Uvědomil si, jak hluboký zármutek nad ztrátou Convena cítí. Byl v jeho společnosti už od prvního dne v Legii. Thor si vzpomněl, jak ho navštívil v žaláři. Jak díky němu získal druhou šanci žít. Na všechny jeho pokusy ho povzbudit. Vytrhnout ho z jeho temných myšlenek, získat ho zpět.

A přesto si Thor uvědomoval, že ať dělal cokoli, nemohl Convenovi nikdy skutečně pomoci. Pro Convena byl jeho bratr až příliš důležitý. Thor si vybavil výraz v Convenově tváři, když zůstal vzadu a ostatní ho opustili. Nebyl to výraz lítosti – byl to výraz čiré radosti. Thor cítil, že Conven byl rád. A také věděl, že nebylo moc toho, čeho by měl litovat. Conven učinil vlastní rozhodnutí a to bylo víc, než zvládla většina lidí na tomto světě. Konec konců, Thor věděl, že se jednoho dne zase setkají. Možná, že na něj Conven dokonce bude čekat, aby ho uvítal, až Thor jednoho dne zemře. Smrt, jak Thor věděl, se chystala vzít si je všechny. Možná ne dnes nebo zítra. Ale jednoho dne...

Thor se pokusil setřást ze sebe podobné temné myšlenky, rozhlédl se a přinutil se soustředit na oceán. Studoval vody, které obklopovaly jejich loď, pátral po jakékoli stopě po Guwaynovi. Věděl, že bylo marné hledat ho tady, na otevřeném moři, ale přesto se cítil nabuzený, plný nově nalezené naděje. Teď alespoň věděl, že Guwayne stále žije. A to bylo vše, co potřeboval. Teď už se nezastaví před ničím, aby ho znovu našel.

„Kam si myslíš, že nás tenhle proud zanese?“ zeptal se O'Connor, naklonil se přes okraj lodi a pročísl vodu špičkami prstů.

Thor se naklonil a také se dotkl teplé vody. Proudila kolem nich takovou rychlostí, až se zdálo, že ať už je oceán nesl kamkoli, bál se, aby tam byli včas.

„Pokud to bude někde daleko odsud, je mi jedno, kam přesně to bude,“ ozval se Elden a ohlédl se přes rameno na temné útesy. Zdálo se, že se při tom pohledu otrásl obavami.

Thor zaslechl skřehotavý zvuk vysoko nad nimi, a když vzhledl, s potěšením zjistil, že je to jeho stará přítelkyně Estopheles. Kroužila vysoko na nebi. Sněsela se dolů a létala kolem v širokých kruzích. Pak se vznesla zpět vysoko do vzduchu. Thorovi se zdálo, že se je snaží vést. Že je povzbuzuje, aby ji následovali.

„Estopheles, přítelkyně moje,“ zašeptal Thor do vzduchu. „Bud' našima očima. Doved' nás ke Guwaynovi.“

Estopheles znovu zaskřehotala, jako by jim odpovídala, a doširoka rozevřela křídla. Obrátila se a odletěla za obzor. Stejným směrem, jakým je nesl mořský proud. Thor si v tu chvíli byl jistý, že se blíží ke svému synovi.

Když se Thor obrátil, uslyšel jemné zacinkání po svém boku. Shlédl dolů a u svého pasu spatřil Meč mrtvých. Ten pohled ho šokoval. Díky meči si uvědomil, že jeho návštěva Země mrtvých byla skutečnější než cokoli jiného. Thor sevřel do dlaně jeho slonovinový jílec zdobený lebkami a hnáty. Sevřel ho pevně a vnímal jeho moc. Čepel meče byla vykládaná drobnými černými diamanty. Když si ji prohlédl z blízka, viděl, jak se blýskají na slunci.

Jak svíral meč v ruce, uvědomil si, že si připadá, jako by byl vyrobený přímo pro něj. Žádná jiná zbraň mu v ruce neseděla tak dobře už od doby, kdy přišel o Meč Osudu. Meč mrtvých pro Thora znamenal hodně. Konec konců, podařilo se mu uniknout z jiného světa a ještě při tom získal skvělou zbraň. Cítil, že on i meč přežili příšernou válku. Prošli si jí společně. Vstup do Země mrtvých bylo jako projít obrovskou pavučinou a pak ji ze sebe strhnout. Thor cítil, že ji ze sebe strhnul, ale přesto se zdálo, jako by na něm stále lpěla. Alespoň, že měl tuhle skvělou zbraň.

Thor přemýšlel o svém úniku, o ceně, kterou musel zaplatit. O démonech, které nechtě vypustil do světa. Cítil v žaludku divnou tíhu. Bylo jasné, že do světa vypustil temnotu, kterou nebylo snadné porazit. Cítil, že vypustil něco, co se k němu jednoho dne vrátí jako bumerang. Ať to bude jakkoli, může se to stát dřív, než by čekal.

Pevně sevřel jílec a cítil, že je připravený. Ať to bude cokoli, nebojácně se s tím utká v bitvě. Zabije všechno, co se mu postaví do cesty.

To, čeho se skutečně bál, byly věci, které nemohl vidět. Neviditelná zkáza, kterou mohou démoni způsobit. To, čeho se bál nejvíc, byli neznámí duchové, duchové, kteří bojovali za pomoci neviditelnosti.

Thor zaslechl kroky a cítil, že se jejich malá loďka rozhoupala, a když se ohlédl, uviděl Matusa, který se v zápětí postavil po jeho boku. V očích měl smutek a společně s Thorem se zahleděl na horizont. Byl to temný, zamračený den a i když se dívali kolem, nedokázali říct, jestli je ráno nebo po večer. Celé nebe bylo zatažené, jako by celá část světa kolem nich truchlila.

Thor uvažoval nad tím, jak rychle se Matus stal jeho blízkým přítelem. Obzvlášť teď, když se Reece věnoval hlavně Selese, Thor cítil, že částečně ztratil jednoho přítele. Ale zároveň získal jednoho nového. Thor si uvědomil, že mu Matus tam dole několikrát zachránil život a cítil se mu zavázán. Jako by Matus byl odjakživa jedním z jeho bratrů.

„Tahle loďka,“ pronesl pomalu Matus, „není vyrobená pro otevřené moře. Jedna slušná bouře a všichni zahyneme. Je to jen člun z Gwendolyniny velké lodi. Není určený k překonávání oceánu. Musíme si najít něco většího.“

„Musíme někde přistát,“ vmísil se O'Connor do hovoru a postavil se po Thorově druhém boku, „a získat proviant.“

„A taky mapu,“ ozval se Elden.

„A kam že to vlastně plujeme?“ zeptala se Indra. „Kam míříme? Máš nějakou představu, kde by mohl být tvůj syn?“

Thor se už po tisíci zahleděl na obzor a probíral se všemi jejich otázkami. Věděl, že mají všichni pravdu a i on sám nad tím už dřív uvažoval. Rozkládalo se před nimi širé moře a oni měli jen malou loďku bez zásob. Zatím žili a Thor za to byl vděčný, ale jejich situace nebyla zrovna růžová.

Thor pomalu zavrtěl hlavou. Jak stál, ponořený do vlastních myšlenek, uvědomil si, že na obzoru něco vidí. Když připluli blíž, bylo to stále zřetelnější a Thor si byl stále jistější, že je to skutečné, že ho jen nešálí zrak. Srdce se mu rozbušilo vzrušením.

Slunce prorazilo skrz mraky a jeho paprsky ozářily malý ostrov, který se k nim pomalu blížil. Byl to jen malý kousek země uprostřed širého moře. Nikde poblíž nebylo nic jiného.

Thor zamrkal očima, jestli se mu to skutečně nezdá.

„Co je to?“ vyslovil Matus nahlas otázku, kterou si všichni v duchu kladli, když ostrov uviděli. Všichni vstali a snažili se rozeznat víc.

Když se přiblížili, Thor si všiml oparu obklopujícího ostrov. Opar se ve slunečním světle třpytil a Thor z něj cítil magickou moc. Viděl, že je to nemilosrdné místo, útesy se zvedaly prudce vzhůru, stovky stop vysoko, příkré a strmé. Ostrov byl úzký a vlny se tříštily o balvany rozesté kolem něj. Balvany vystupovaly z moře jako nějaká prastará zvířata. Thor cítil každým kouskem svého těla, že je to přesně místo, na kterém měli být.

„Je to strmé stoupání,“ pronesl O'Connor. „Myslíš, že to zvládneme?“

„Ani nevíme, co je na vrcholu,“ dodal Elden. „Mohlo by tam být něco nepřátelského. Přišli jsme o všechny zbraně, vyjma tvého meče. Nemůžeme si dovolit s něčím bojovat.“

Thor všechno zvažoval. Přemýšlel, něco z ostrova cítil. Pohlédl do výšky a spatřil Estopheles kroužící kolem ostrova a to jen posílilo jeho jistotu, že jsou na správném místě.

„Pří pátrání po Guwaynovi nesmíme nic vynechat,“ pronesl Thor jistým hlasem. „Žádné místo není příliš nepravděpodobné. Tenhle ostrov bude naší první zastávkou,“ dodal. Pevně sevřel jílec meče:

„Ať už je přátelský nebo ne.“

KAPITOLA ŠESTÁ

Alistair si uvědomila, že stojí v podivné krajině, kterou nepoznávala. Byla to nějaká poušť, a když shlédla ke svým nohám, viděla, že se barva pouště změnila z černé na rudou. Přímou před jejíma očima vysychala a praskala. Vzhlédla a viděla Gwendolyn stojící před armádou otrhaných lidí. Byl to snad jen tucet mužů, členů Stříbrných, které Alistair kdysi znala. Všichni měli zkrvavené tváře a rozbité zbroje. V Gwendolynině náručí bylo malé dítě a Alistair cítila, že je to její synovec, Guwayne.

„Gwendolyn!“ vykřikla Alistair, ulevilo se jí, že ji vidí. „Sestro!“

Ale v zápětí se ozval příšerný zvuk, jakoby pleskání milionů křídel. Zvuk byl stále hlasitější a doplňovalo ho hlasité krákání. Obzor potemněl a celé nebe zaplnili havrani letící jejich směrem.

Alistair s hrůzou sledovala, jak se havrani v jednom obřím hejnu snesli dolů a jako obrovská vlna vytrhli Gwendolyn Guwayna z rukou. Skřehotali a vynesli ho vysoko do vzduchu.

„NE!“ křičela Gwendolyn, vztahovala ruce k nebi a rvala si vlasy.

Alistair bezmocně sledovala, jak havrani odnášejí plačící dítě. Nemohla mu nijak pomoci. Pouštní půda dál vysychala a praskala, začala se rozestupovat a Gwendolynini muži jeden po druhém padali do obrovské pukliny.

Jen Gwendolyn zůstala stát, hleděla na Alistair a v očích měla obviňující pohled. Pohled, který si Alistair přála nikdy nespátřit.

Alistair zamrkala a zjistila, že se nachází na obrovské lodi uprostřed oceánu, všude kolem ní se tříštily vlny. Rozhlédla se a viděla, že je na palubě zcela sama. Když se podívala kupředu, uviděla další loď přímo před tou její. Na její přídi stál Erec, sledoval Alistair a spolu s ním na lodi byly stovky vojáků z Jižních ostrovů. Alistair vyděsilo, když si uvědomila, že je Erec na jiné lodi a že se od ní vzdaluje.

„Erecu!“ vykřikla.

Hleděl na ni a vztahoval k ní ruce.

„Alistair!“ volal. „Vrať se ke mně!“

Alistair s hrůzou sledovala, jak se loď stále vzdalují, Erecovu loď táhl pryč silný proud. Navíc se začala pomalu otáčet, pak se roztáčela stále rychleji a rychleji, Erec k ní stále vztahoval ruce, ale Alistair nemohla nic dělat. Mohla jen sledovat, jak jeho loď stahuje ke dnu obrovský vodní vír. Stahoval ji stále hlouběji, až nakonec úplně zmizela Alistair z dohledu.

„ERECU!“ vykřikla Alistair.

Ozval se další nářek, který zněl skoro jako její vlastní. Když Alistair shlédla, zjistila, že v náručí svírá dítě – Erecovo dítě. Byl to chlapec a jeho nářek se nesl až k nebesům, kde zanikal v ječení větru, deště a umírajících mužů.

Alistair se s křikem probudila. Posadila se a rozhlédla se kolem. Přemýšlela, kde ve skutečnosti je a co se stalo. Těžce oddechovala a pomalu přicházela k sobě. Trvalo jí několik chvil, než si uvědomila, že to všechno byl jen sen.

Vstala, podívala se na praskající prkna paluby a došlo jí, že je stále na lodi. Postupně se rozpomínala: odjezd z Jižních ostrovů, jejich výprava za záchranou Gwendolyn.

„Má paní?“ ozval se něžný hlas.

Alistair se ohlédla a zjistila, že k ní přišel Erec a že na ni upřeně hledí. V očích se mu zračily obavy. Alistair potěšilo, že ho vidí.

„Další noční můra?“ zeptal se.

Alistair přikývla a v rozpacích odvrátila zrak.

„Na moři jsou sny živější než normálně,“ řekl někdo další.

Alistair se obrátila na druhou stranu a zjistila, že tam stojí Strom, Erecův bratr. Pak si všimla stovek dalších mužů z Jižních ostrovů pracujících na lodi a vzpomněla si úplně na vše. Vzpomněla si na jejich odjezd a na to, jak opustili truchlící Dauphine. Že ji nechali na ostrovech, aby je spravovala

společně s její matkou. Od doby, kdy k nim dorazila ta zpráva, věděli všichni, že nemají jinou možnost, než plout do Impéria. Že musejí najít Gwendolyn a všechny ostatní z Prstenu. Měli povinnost je zachránit. Věděli, že je to nesplnitelný úkol, ale nikdo nad tím nepřemýšlel. Vydali se splnit svoji povinnost.

Alistair si protřela oči a snažila se vypudit z mysli noční můry. Nevěděla, kolik dní už strávili na širém moři, a když se teď zadívala na obzor, nic moc neviděla. Vše pokrývala hustá mlha.

„Mlha nás pronásleduje už od doby, co jsme vypluli z Jižních ostrovů,“ pronesl Erec, když si všiml, kam se Alistair dívá.

„Doufejme, že to není předzvěst něčeho horšího,“ dodal Strom.

Alistair si něžně pohladila břicho, ujišťovala se tak, že je v pořádku. Že její dítě je v pořádku. Její sen se jí zdál až příliš skutečný. Udělala to rychle a nenápadně. Nechtěla, aby o tom Erec věděl. Ještě mu to totiž neřekla. Jedna její část si přála, aby to udělala – ale druhá její část chtěla počkat na tu nejlepší možnou chvíli, až bude vše tak, jak má být.

Vzala Erecu za ruku, byla ráda, že ho vidí naživu.

„Jsem ráda, že jsi v pořádku,“ řekla.

Erec se na ni usmál, přitáhl si ji blíž a políbil ji.

„A proč bych neměl být?“ zeptal se jí. „Tvoje sny jsou jen mámením noci. Každá noční můra současně ukazuje člověku, že je v bezpečí. S tebou, s mým bratrem a s mými muži jsem tu ve větším bezpečí, než bych mohl doufat.“

„Alespoň do doby, než se dostaneme do Impéria,“ dodal Strom s úsměvem. „Pak budeme v takovém bezpečí, v jakém jen s malou flotilou můžeme být proti deseti tisícům lodí.“

Strom se při těch slovech usmál, jako by se těšil na nadcházející boj.

Erec vážně pokrčil rameny.

„S bohy stojícími na naší straně,“ řekl, „nemůžeme prohrát, ať už se bude situace jevit jakkoli.“

Alistair si odfrkla a snažila se v tom všem najít nějaký smysl.

„Viděla jsem tebe a tvoji loď, jak ji stahuje vír na dno moře. Viděla jsem tě na té lodi,“ řekla. Málem dodala i tu část o jejich dítěti, ale ovládla se.

„Sny nejsou vždycky tím, čím se zdají být,“ odpověděl Erec. Přesto Alistair dokázala hluboko v jeho očích vyčíst záblesk obav. Věděl, že mívala vidění a respektoval je.

Alistair se zhluboka nadechla a zadívala se na vodu. Věděla, že má Erec pravdu. Všichni byli tady, živí a zdraví. Současně ale ty sny působily tak pravdivě.

Jak stála, pocítila Alistair nutkání znovu si položit ruce na břicho, aby cítila svoje tělo, aby uklidnila sebe sama i dítě, o kterém věděla, že v ní roste. Současně si to ale s Erecem a Stromem poblíž nemohla dovolit. Nechtěla se tak prozradit.

Hluboký měkký zvuk rohu se rozezněl vzduchem a ozýval se přerušovaně každých několik minut. Upozorňoval ostatní lodě na jejich přítomnost v mlze.

„Ten roh nás může prozradit,“ pronesl Strom k Erecovi.

„A komu?“ zeptal se Erec.

„Nevíme, co se může skrývat v mlze,“ odpověděl Strom.

Erec zavrtěl hlavou.

„To je možná pravda,“ odpověděl. „Ale největší nebezpečí teď nejsou naši nepřátelé, ale my sami. Můžeme se vzájemně srazit, tak by se mohla potopit celá naše flotila. Musíme nechat rohy znít, dokud se mlha nezvedne. Celé naše flotila tak komunikuje. Navíc tak máme jistotu, že se ani příliš nerozptýlíme.“

Z mlhy se ozval roh jiné lodi, která oznamovala svoji polohu.

Alistair se dívala do mlhy a přemýšlela. Věděla, že mají před sebou ještě dlouhou cestu. Byli na opačné straně světa, než se nacházelo Impérium. Uvažovala, jak by se jim mohlo podařit dostat se

ke Gwendolyn a jejímu bratrovi včas. Přemýšlela nad tím, jak dlouho asi trvalo tomu sokolovi, než k nim se zprávou přiletěl. Dokonce uvažovala, jestli jsou ostatní stále naživu. Přemýšlela, co se asi stalo s milovaným Prstenem. Zemřít tak daleko od domova, v cizí zemi, to bylo opravdu špatné.

„Impérium je na opačné straně světa, můj pane,“ pronesla Alistair k Erecovi. „Bude to dlouhá cesta. Nemůžeš zůstat stále na palubě. Proč nejdeš do podpalubí a trochu se nevyspíš? Nespál jsi už několik dní,“ řekla a prohlížela si tmavé kruhy pod jeho očima.

Erec zavrtěl hlavou.

„Velitel nikdy nespí,“ odpověděl. „A mimo to, jsme už téměř na místě.“

„Cože, na místě?“ zeptala se zmateně Alistair.

Erec přikývl a zahleděl se do mlhy.

Alistair sledovala směr, kterým se díval, ale sama nic neviděla.

„Balvan,“ odpověděl. „Naše první zastávka.“

„Ale proč?“ zeptala se. „Proč se budeme zdržovat před tím, než se dostaneme do Impéria?“

„Potřebujeme větší flotilu,“ vmísil se do hovoru Strom a odpověděl místo Erecu. „Nemůžeme se postavit Impériu s pár tucty lodí.“

„A na Balvanu najdeš nové lodě?“ zeptala se Alistair.

Erec přikývl.

„Mohlo by to tak být,“ odpověděl Erec. „Na Balvanu mají lodě i muže. Víc než jich máme my. Pohrdají Impériem. A v minulosti sloužili mému otci.“

„Ale proč by ti teď měli chtít pomáhat?“ zmateně se vyptávala Alistair. „Co je to za muže?“

„Žoldáci,“ odpověděl znovu Strom. „Drsní chlapi z drsného ostrova ležícího uprostřed drsného moře. Bojují za toho, kdo nabídne nejvíc.“

„Piráti,“ nesouhlasně pronesla Alistair, když si uvědomila, o co jde.

„Ne úplně,“ odpověděl Strom. „Piráti touží po kořisti. Muži z Balvanu touží po zabíjení.“

Alistair se podívala na Erecu a z tváře mu vyčetla, že je to pravda.

„Je ušlechtilé bojovat za správnou věc po boku pirátů?“ zeptala se. „Po boku žoldáků?“

„Je ušlechtilé zvítězit ve válce,“ odpověděl Erec, „a bojovat za věc, jako je ta naše. Prostředky vedení takové války nejsou vždy tak ušlechtilé, jak by se nám mohlo líbit.“

„Není ušlechtilé zemřít,“ dodal Strom. „A posuzování ušlechtilosti vždy nakonec zůstane na vítězích, ne na poražených.“

Alistair si odfrkla a Erec se k ní obrátil.

„Ne každý je tak ušlechtilý jako ty, má paní,“ řekl. „Nebo tak jako já. Svět tak prostě nefunguje. Války se nevyhrávají ušlechtilostí.“

„A můžeš takovým mužům věřit?“ zeptala se nakonec.

Erec si povzdechl a znovu se zahleděl na horizont. Ruce měl opřené v bok a zdálo se, že nad tím také přemýšlí.

„Náš otec jim věřil,“ odpověděl konečně. „A stejně tak jeho otec před ním. Nikdy je nezklamali.“

„A to znamená, že nezklamou ani tebe teď?“ zeptala se.

Erec si pozorně prohlížel obzor a v tu chvíli se náhle zvedla mlha, vysvitlo slunce a výhled se dramaticky změnil. Teď poprvé po dlouhé době viděli do dálky a Alistair poskočilo srdce, když uviděla pevninu. Daleko na horizontu se tyčil ostrov z pevných útesů stoupajících přímo k nebi. Zdálo se, že na něm není žádné místo, kde by se dalo přistát. Žádná pláž, žádný vstup. Až dokud se Alistair nezadívala pozorněji a nevšimla si oblouku, dveří vytesaných do samotné skály. Oceán je omýval a

Alistair si uvědomila, jak ohromný vstup to je. Chránila ho obrovská padací brána. Byla to brána vytesaná přímo do pevného kamene. Nebylo to podobné ničemu, co Alistair dosud spatřila.

Erec zkoumavě hleděl na horizont, zatímco slunce zářilo přímo na obrovské dveře, jako by osvětlovalo vstup do jiného světa.

„Důvěra, má paní,“ odpověděl konečně, „je zrozená z nutnosti, ne z toho, že člověk chce věřit. A je to velmi nejistá věc.“

KAPITOLA SEDMÁ

Darius stál na bojišti, v ruce držel meč vyrobený z oceli a rozhlížel se po krajině kolem. Vypadala jako z jiného světa. I když vše viděl na vlastní oči, nemohl uvěřit tomu, co se stalo. Porazili Impérium. On sám s několika stovkami vesničanů, bez skutečných zbraní – a s pomocí několika set Gwendolyniných mužů – porazili skutečnou armádu stovek imperiálních vojáků, kteří byli oděni v té nejkvalitnější zbroji, vyzbrojeni nejkvalitnějšími zbraněmi a měli k dispozici zerty. A přesto Darius, jen nekvalitně ozbrojený, vedl svoje lidi do bitvy a všechny vojáky porazil. Bylo to první vítězství nad Impériem v celé historii.

Tady, na tomto místě, kde předpokládal, že zemře při obraně Lotiny cti, stál teď jako vítěz.

Dobyvatel.

Když obhlížel bitevní pole, viděl, že těla imperiálních vojáků jsou promíchána s tucty mrtvých těl jeho vlastních vesničanů, a jeho radost zkalil zármutek. Protáhl si svaly a cítil, že i on má čerstvá zranění. Cítil rány od mečů na pažích a stehnech. Cítil, jak ho štípou záda po dopadech biče. Pomyslel na svoji odplatu a věděl, že jejich vítězství nebylo laciné.

Pak si ale uvědomil, že svoboda něco stojí.

Darius vycítil pohyb a obrátil se. Ulevilo se mu, když uviděl své přátele, Raje a Desmonda, zraněné, ale živé. Na očích jim viděl, že ho teď vnímají jinak. Všichni jeho lidé se na něj teď dívali jiným pohledem. Dívali se na něj s respektem. Víc než s respektem, s bázní. Jako na živoucí legendu. Všichni viděli, co dokázal, když stál sám proti Impériu. A když porazil všechny nepřátele.

Už se na něj nedívali jako na chlapce. Teď k němu vzhlíželi jako k vůdci. Válečníkovi. Byl to pohled, jaký by od starších chlapců nikdy nečekal, jaký by nikdy nečekal, že by viděl u ostatních vesničanů. Vždycky ho přehlíželi. Nikdo od něj nikdy nic neočekával.

Spolu s Rajem a Desmondem k němu přicházelo několik tuctů jeho bratří ve zbrani. Chlapci, se kterými nanečisto cvičil souboje den za dnem. Mohlo jich být snad padesát. Kontrolovali si zranění, vstávali a shromažďovali se kolem něj. Všichni na něj hleděli, jak stojí na místě, drží v ruce meč a jeho tělo je pokryto zraněními. Všichni na něj hleděli s posvátnou hrůzou. A s nadějí.

Raj vystoupil kupředu, objal Daria a jeden po druhém následovali jeho příkladu i ostatní bojovníci.

„To bylo ukvapené,“ pronesl Raj s úsměvem. „Nemyslel bych si, že to budeš mít v sobě.“

„Opravdu jsem si myslel, že se určitě vzdáš,“ dodal Desmond.

„Nemůžu uvěřit tomu, že tu všichni teď stojíme,“ řekl Luzi.

Všichni se užasle rozhlíželi a sledovali okolí. Jako by se dostali na cizí planetu. Darius se díval na všechna mrtvá těla, na všechno kvalitní brnění a zbraně blyštící se na slunci. Slyšel, jak se ve vzduchu slétají ptáci a když vzhlédl, viděl, že supi už krouží a čekají na hostinu.

„Seberte jejich zbraně,“ slyšel se Darius přikazovat. Pronesl to hlubokým hlasem, hlubším, než kdy mluvil. Hlas se nesl vzduchem panovačně a nikdo by v něm Daria nepoznal. „A pohrběte naše mrtvé.“

Jeho muži poslechli, rozestoupili se a přecházeli od mrtvol k mrtvole, postupně je obírali o zbraně. Všichni muži si vybírali ty nejlepší zbraně: někteří sebrali meče, další palice, cepy, dýky, sekery a válečná kladiva. Darius pozvedl meč, který svíral v ruce – byl to meč, který sebral veliteli – a prohlížel si krásnou práci ve slunečním světle. Posuzoval jeho hmotnost, propracovaný jílec i čepel. Skutečná ocel. Něco, o čem si myslel, že nikdy v životě nebude mít šanci sevřít v ruce. Darius se rozhodl, že ho dobře využije. Zabije jím tolik imperiálních mužů, kolik jen bude moci.

„Darie!“ ozval se hlas, který dobře znal.

Ohlédl se a viděl Loti, která se k němu prodírala davem, v očích měla slzy. Vyhýbala se ostatním mužům a mířila přímo k němu. Několik posledních kroků už běžela a nakonec ho pevně objala. Darius ucítil na krku její horké slzy.

Také ji pevně sevřel v náručí.

„Nikdy ti to nezapomenu,“ pevně se k němu tiskla a šeptala mu do ucha mezi vzlyky. „Nikdy ti nezapomenu, co jsi pro mě dnes udělal.“

Pak ho políbila a on její polibek opětoval. Loti se zároveň smála i plakala. Dariovi se neskutečně ulevilo, když viděl, že je v pořádku. Uvědomil si, že tahle noční můra je konečně za nimi. Alespoň prozatím. Věděl, že Impérium na ni nevztáhne ruce. Když ji svíral v náručí, věděl, že by to kvůli ní klidně všechno podstoupil znovu, třeba i milionkrát.

„Bratře,“ ozval se hlas.

Darius se obrátil a s radostí si uvědomil, že to promluvila jeho sestra, Sandara. Blížila se k němu společně s Gwendolyn a s tím mužem, kterého milovala, Kendrickem. Darius si všiml krve, která stékala po Kendrickově paži, a čerstvých šrámů na jeho zbroji i meči. Pocítil k němu příval vděčnosti. Věděl, že kdyby nebylo Gwendolyn, Kendricka a jejich lidí, jistě by všichni vesničané na bojišti dnes zemřeli.

Loti ustoupila a Sandara tak měla možnost svého bratra pevně obejmout. Ten její objetí opětoval.

„Jsem vaším velkým dlužníkem,“ pronesl Darius a přejel po všech pohledem. „Já i všichni moji lidé. Vrátili jste se kvůli nám, i když jste nemuseli. Jste skuteční válečníci.“

Kendrick vykročil kupředu a položil ruku Dariovi na rameno.

„To ty jsi skutečný válečník, příteli. Prokázal jsi dnes na bojišti ohromnou odvahu. Bůh odměnil tvoji statečnost tímto vítězstvím.“

Pak přistoupila Gwendolyn a Darius před ní sklonil hlavu.

„Dnes zvítězila spravedlnost nad zlem a brutalitou,“ řekla. „Osobně jsem tím velmi potěšena z mnoha důvodů. Jsem ráda, že jsem mohla sledovat tvoje vítězství a že jsi nám dovolil být jeho součástí. Vím, že můj manžel, Thorgrin, by to viděl stejně.“

„Děkuji ti, má paní,“ pronesl Darius dojatě. „Slyšel jsem toho o Thorgrinovi hodně a doufám, že se s ním jednoho dne také setkám.“

Gwendolyn přikývla.

„Co plánuješ se svými lidmi teď?“ zeptala se.

Darius se zamyslel a uvědomil si, že nemá ani tušení. Tak moc do budoucna nepřemýšlel. Dokonce ani nečekal, že přežije.

Než mohl Darius odpovědět propukl v davu zmatek a náhle z něj vyrazila tvář, kterou dobře znal: blížil se k němu Zirk, jeden z Dariových trenérů, pokrytý krví z bitvy. Od pasu nahoru byl nahý a svaly se mu dmuly po celém těle. Následoval ho půltucet starších a spousta dalších vesničanů. Nevypadali příliš spokojeně

Povýšeně se na Daria zahleděl.

„Jsi na sebe hrdý?“ zeptal se pohrdlivě. „Podívej se, co jsi způsobil. Podívej se, kolik našich lidí tu dnes zemřelo. Všichni zemřeli zbytečnou smrtí. Všichni to byli dobří muži a všichni jsou teď kvůli tobě mrtví. Všechno kvůli tvójí hrdosti, tvójí aroganci a tvójí lásce k téhle holce.“

Darius zrudl, vzplál v něm vztek. Zirk ho nikdy neměl v lásce. Už od prvního dne, co se setkali. Z nějakého důvodu vždy vypadal, jako by cítil z Daria hrozbu.

„Nejsou mrtví kvůli mně,“ bránil se Darius. „Díky mně získali šanci žít. Skutečně žít. Zemřeli rukou imperiálních vojáků, ne mojím.“

Zirk zavrtěl hlavou.

„Špatně,“ odsekl. „Kdyby ses vzdal, tak jak jsme ti řekli, všichni bychom přišli o palec. Místo toho teď někteří přišli o život. Jejich krev je na tvých rukách.“

„Nic nechápeš!“ vykřikla Loti na Dariovu obranu. „Všichni jste byli příliš vyděšení na to, abyste udělali to, co pro vás udělal Darius!“

„Ty si myslíš, že to tímhle končí?“ pokračoval Zirk. „Impérium má miliony mužů. Zabil jsi jich pár, a co má být? Až to zjistí, vrátí se v pětinasobném počtu. A příště už nás všechny pobijí. Předtím nás ale budou mučit. Vynesl jsi nad námi rozsudek smrti.“

„To se pleteš!“ zahulákal Raj. „Darius ti dal šanci na život. Šanci na čestnou smrt. Vítezství, které si nezasloužíš.“

Zirk se zamračeně obrátil k Rajovi.

„Tohle jsou činy bláznivého a bezohledného mladého chlapce,“ odpověděl. „Skupiny chlapců, která měla naslouchat svým starším. Nikdy jsem nikoho z vás neměl cvičit!“

„Špatně,“ vykřikl Loc a postavil se po Lotině boku. „Tohle byly statečné činy muže! Muže, který vedl chlapce k tomu, aby se stali muži. Aby se každý z nich stal mužem, za kterého ty se jen vydáváš, ale nejsi jím. Muže nečiní věk. Muže činí chrabrost.“

Zirk zrudl a zamračil se na něj. V ruce pevně sevřel jílec meče.

„Tak takhle mluví kripl,“ odpověděl Zirk a výhružně k němu vykročil.

Bokbu vystoupil z davu, pozvedl ruku a zastavil Zirka.

„Copak nevidíte, co nám Impérium provádí?“ pronesl. „Rozdělují nás. Jsme jeden lid. Sjednocuje nás stejný osud. To Impérium je naším nepřítelem. Ne my mezi sebou. Teď, víc než kdy jindy, musíme táhnout za jeden provaz.“

Zirk se zapřel rukama v bok a pevně se zahleděl na Daria.

„Jsi jen bláznivý kluk se spoustou hezkých slov,“ pronesl. „Nikdy nedokážeš porazit Impérium. Nikdy. A nejsme sjednocení. Nesouhlasím s tím, co jsi dnes udělal – nikdo z nás s tím nesouhlasí,“ dodal a pokynul rukou směrem k polovině starších a skupině vesničanů. „Stát v jednotě s tebou je jako stát ve společnosti smrti. A my máme v úmyslu přežít.“

„A jak to asi chcete dokázat?“ zeptal se ho našťavaně Desmond stojící po Dariově boku.

Zirk zrudl, ale neodpověděl. Dariovi bylo jasné, že on ani nikdo jiný nemá plán. Mluvil tak jen ze strachu, který ho spaloval, kvůli bezradnosti a pocitu zklamání.

Bokbu konečně vykročil kupředu mezi zneprátené muže a narušil tak narůstající napětí. Zraky všech přihlížejících se na něj upřely.

„Oba dva máte současně pravdu a oba dva se současně mýlíte,“ řekl. „To, na čem teď záleží, je budoucnost. Darie, jaký máš plán?“

Darius v těžkém tichu cítil, jak se k němu obrací pohledy všech lidí. Snažil se přemýšlet a pomalu se mu v mysli rodil plán. Věděl, že mají jen jednu možnost. Stalo se toho příliš mnoho na to, aby měli ještě nějakou další volbu.

„Přeneseme válku přímo na práh Impéria,“ zvolal jako nabitý novou energií. „Ještě než se stihnou přeskupit, přinutíme je zaplatit. Svoláme i další zotročené vesničany, vytvoříme armádu a ukážeme Impériu, co to znamená utrpení. Možná při tom zemřeme, ale zemřeme jako svobodní lidé bojující za správnou věc.“

Mezi vesničany se ozvaly vzrušené hlasy a většina se jich postavila za Daria. Menší skupinka pak následovala Zirka. Nejistě se rozhlíželi a nevěděli, co dál.

Zirka očividně rozzuřilo, že se k němu přidalo jen několik málo lidí. Zrudl vztekem, pustil jílec meče, obrátil se a vyrazil pryč. Během chvíle zmizel v davu. Menší skupina vesničanů ho následovala a brzy byli pryč.

Bokbu předstoupil před Daria a vážně se na něj zahleděl. Tvář mu brázdily vrásky starostí a věku. Vrásky, které naznačovaly, že toho viděl a zažil až příliš. Hleděl na Daria moudrýma očima. Očima plnýma strachu.

„Naši lidé se obrátili k tobě, abys je vedl,“ pronesl měkkým hlasem. „Vedení lidí je velmi posvátná věc. Nezrad' jejich důvěru. Jsi mladý na to, abys vedl armádu, ale zdá se, že ti ten úkol byl svěřen. Začal jsi tuto válku a teď ji musíš dovést ke konci.“

*

Když se vesničané začali rozcházet, vykročila Gwendolyn kupředu. Kendrick se Sandarou šli po jejím boku, Steffen, Brand, Atme, Aberthol, Stara a tucty jejích mužů je následovali. Gwen se dívala na Daria s respektem a viděla v jeho očích vděčnost za její dnešní rozhodnutí mu pomoci na bojišti. Po vítězství cítila zadostiučinění. Věděla, že udělala správné rozhodnutí, ať už bylo jakkoli těžké. Ztratila dnes několik tuctů mužů a jejich ztráta ji rmoutila. Přesto ale věděla, že kdyby se obrátila zády a nepomohla jim, byli by teď Darius i všichni ostatní, kteří stáli kolem, mrtví.

Když viděla Daria, jak se statečně postavil Impériu, musela si vzpomenout na Thorgrina. Srdce jí při tom pukalo. Chtěla odměnit Daria za jeho statečnost, ať už to mělo stát cokoli.

„Jsme tu, abychom tě podpořili,“ řekla Gwendolyn. Přitáhla k sobě tak pozornost Daria, Bokbua i všech ostatních, včetně zbývajících vesničanů. Všichni čekali, co bude následovat. „Přijali jste nás, když jsme potřebovali – a teď tu stojíme, abychom vám pomohli, když to budete potřebovat vy. Nabízíme vám svoje ruce, spojíme naše zájmy. Konec konců, máme společný zájem. My si přejeme svobodně se vrátit do našeho domova a vy si přejete osvobodit svoji domovinu. A společně sdílíme jednoho utlačitele.“

Darius na ni hleděl a očividně ho její slova dojala. Bokbu vykročil kupředu doprostřed skupiny a za napjatého ticha zůstal stát tváří v tvář Gwendolyn. Nikdo z lidí se neodvažoval nastalé ticho narušit.

„Všichni dnes vidíme, jak správné bylo rozhodnutí tě přijmout,“ pronesl hrdě. „Odměnila jsi nás mnohem víc, než bychom si kdy dovolili jen snít. Skutečně ses nám neskonale odvděčila. Tvoje pověst, pověst Prstenu i pověst o jeho vznešených a hrdých válečnících se potvrdila. A my jsme navěky tvými dlužníky.“

Zhluboka se nadechl.

„Potřebujeme tvoji pomoc,“ pokračoval. „Ale větší množství mužů na bojišti není to, co potřebujeme. I se všemi tvými muži na bojišti bychom nebyli dostatečně silní – ne ve válce, která se blíží. Pokud nám skutečně chceš pomoci, potřebujeme od tebe, abys našla další posily. Pokud máme mít nějakou šanci, budeme potřebovat desítky tisíc dalších mužů, kteří by nám pomohli.“

Gwen na něj hleděla očima rozšířenýma údivem.

„A kde bychom měli najít ty desítky tisíc rytířů?“

Bokbu na ni zachmuřeně pohlédl.

„Pokud někde v Impériu existuje město svobodných lidí, město ochotné přijít nám na pomoc – a to je velké pokud – pak bude ležet v Druhém Prstenu.“

Gwen na něj zmateně hleděla.

„Co po nás žádáš?“ zeptala se.

Bokbu na ni vážně hleděl.

„Pokud nám skutečně chceš pomoci,“ pronesl, „žádám po tobě, abys vyrazila na nesplnitelnou misi. Žádám po tobě něco ještě obtížnějšího a nebezpečnějšího, než je pomoc na bojišti. Žádám tě, abys následovala svůj původní plán. Abys vyrazila na výpravu, kterou jsi dnes měla původně v plánu. Žádám tě, abys překročila Velkou pustinu. Abys vyhledala Druhý Prsten. A pokud se tam dostanete živí, pokud vůbec existuje, abys přesvědčila jejich armády, aby se k nám přidaly. Je to jediná šance, jak bychom mohli v této válce zvítězit.“

Odmlčel se a kolem zavládlo ticho tak těžké, že jediné, co Gwen slyšela, byl vítr ženoucí se pouští. Pohled mu ještě víc zvažněl, pokud to vůbec bylo možné.

„Nikdo ještě Velkou pustinu nepřešel,“ pokračoval. „Nikdo nikdy nepotvrdil, že Druhý Prsten existuje. Je to nesplnitelný úkol. Sebevražedný pochod. Opravdu to po tobě nechci žádat. A přesto je to to, co potřebujeme nejvíc.“

Gwendolyn si Bokbua prohlížela a všimla si vážnosti vepsané v jeho tváři. Dlouze a důkladně přemýšlela o jeho slovech.

„Uděláme vše, co bude nutné,“ odpověděla, „cokoli, co nejvíc pomůže našemu úsilí. Pokud jsou spojenci na druhé straně Velké pustiny, pak budiž. Vyrážíme na cestu. A vrátíme se s armádou, která nám pomůže v boji.“

Bokbu měl v očích slzy. Vystoupil kupředu a objal Gwendolyn.

„Jsi skutečná královna,“ pronesl. „Tvoji lidé mají štěstí, že tě mají.“

Gwen se obrátila ke svým lidem a viděla, jak na ni všichni vážně hledí. Přesto ale neprojevovali žádný strach. Věděla, že ji budou následovat kamkoli to bude nutné.

„Připravte se na pochod,“ pronesla. „Překročíme Velkou pustinu. Najdeme Druhý Prsten. Anebo při jeho hledání zemřeme.“

*

Sandara sledovala, jak se Kendrick a jeho lidé připravují na výpravu za Velkou pustinu a cítila jak ji ten pohled ničí. Na jednu stranu chtěla být s Kendrickem, na druhou stranu tu byl Darius a její lidé, lidé se kterými vyrůstala. Jediní lidé, které opravdu dobře znala, se chystali odejít, opustit vesnice a bojovat s Impériem. Připadala si, jako by se měla roztrhnout vejpůl. Nevěděla, kterou cestou by se měla vydat. Nedokázala si představit, že by viděla Kendricka odcházet navždy, a současně nedokázala unést pomyšlení na to, že by opustila svoje lidi.

Kendrick dokončoval přípravy své zbroje, uklidil meč do pochvy, vzhlédl a setkal se s jejím pohledem. Zdálo se, že ví, na co Sandara myslí – jako by to vždycky věděl. I ona mohla vidět bolest v jeho očích. Současně i ostražitost. Nemohla ho za to vinit. Celou dobu, kdy byli v Impériu, si od něj udržovala odstup. Žila ve vesnici, zatímco on žil v jeskyních. Snažila se ctít starší vesnice, zásadu, že jejich rasa nevstupuje do manželství s příslušníky jiné rasy.

A přesto si uvědomila, že nectila vlastní lásku k muži, kterého skutečně milovala. Co z toho bylo důležitější? Ctít zásady vlastní rodiny nebo ctít vlastní srdce? Ten rozpor ji mučil každý den.

Kendrick k ní přistoupil.

„Předpokládám, že tu budeš chtít zůstat se svými lidmi?“ zeptal se jí opatrným hlasem.

Sandara se na něj zmučeně podívala a nevěděla, co říct. Nedokázala odpovědět ani sama sobě. Připadala si jako přimrazená na místě, zamrzlá v čase, připadala si, jako by její nohy vrostly do pouštního povrchu.

Náhle se vedle nich objevil Darius.

„Sestřičko,“ pronesl.

Sandara se k němu obrátila a pokývla na pozdrav. Byla mu vděčná, že je překvapil a ona nemusela odpovídat. Položil jí ruku kolem ramen a pohlédl na Kendricka.

„Kendricku,“ pronesl Darius.

Kendrick na něj vážně pokývl.

„Víš, že tě mám opravdu rád,“ pokračoval Darius směrem k Sandaře. „Sobecky chci, abys tu zůstala.“

Zhluboka se nadechl.

„A přesto tě musím požádat, abys šla s Kendrickem.“

Sandara na něj šokovaně pohlédla.

„Ale proč?“ zeptala se.

„Vidím, jak moc ho miluješ a jak moc on miluje tebe. Láska, jako je ta vaše, se nikdy neobjeví dvakrát. Musíš následovat svoje srdce. Nezávisle na tom, co si myslí naši lidé. Nezávisle na tom, co říkají naše zákony. Záleží jen na tom, co ti říká srdce.“

Sandara dojatě pohlédla na svého mladšího bratra. Překvapila ji jeho moudrá slova.

„Opravdu jsi vyrostl od doby, co jsem odešla,“ pronesla.

„Ani se neopovažuj opustit svoje lidi a ani se neopovažuj odejít s ním,“ ozval se přísný hlas.

Sandara se obrátila a viděla Zirka, který je zpovzdálí poslouchal a teď se k nim blížil se skupinou starších.

„Tvoje místo je tady s námi. Pokud půjdeš s tímhle mužem, nebudeš tu už nikdy vítána.“

„A co je tobě do toho?“ zeptal se rozzlobeně Darius a snažil se ji bránit.

„Dávej pozor, Darie,“ pronesl Zirk. „Prozatím možná vedeš armádu, ale nevedeš nás. Nepředstírej, že mluvíš za náš lid.“

„Mluvím za svoji sestru,“ odsekl Darius, „budu mluvit za kohokoli, za koho se mi zachce.“

Sandara si všimla, že Darius položil při pohledu na Zirka ruku na jílec meče a proto rychle zareagovala a položila mu ruku na zápěstí, jako by ho chtěla uklidnit.

„Rozhodnutí je na mně“ řekla Zirkovi. „A já už jsem se rozhodla,“ pronesla. Současně pocítila příval rozhořčení a náhle věděla, co musí udělat. Nenechá ostatní, aby za ni rozhodovali. Nechala starší diktovat jí její život už od nepaměti a byla si jistá, že teď nastal čas, aby se to změnilo.

„Miluji Kendricka,“ pronesla a obrátila se k němu. Kendrick na ni překvapeně hleděl. Když ta slova vyřkla, věděla, že jsou pravdivá a cítila nový příval lásky k němu. Současně se styděla, že se za něj nepostavila už dřív. „Jeho lidé jsou i mými lidmi. On je můj a já jsem jeho. A nic a nikdo, ty ani vy, ani nikdo jiný nás nemůže rozdělit.“

Obrátila se k Dariovi.

„Sbohem bratříčku,“ pronesla. „Přidám se ke Kendrickovi.“

Darius se široce usmál, zatímco Zirk se zamračil.

„Ať už tě nikdy nevidíme,“ odplivl si, pak se obrátil a odešel. Starší ho postupně následovali.

Sandara se obrátila ke Kendrickovi a udělala to, co chtěla udělat celou dobu už od jejich příchodu sem. Otevřeně a beze strachu ho přede všemi políbila. Konečně mohla vyjádřit lásku, kterou k němu cítila. K její nesmírné úlevě a radosti Kendrick její polibek opětoval. Pevně ji sevřel v náručí.

„Dávej na sebe pozor, bratříčku,“ pronesla Sandara.

„Ty taky, sestřičko. Ještě se uvidíme.“

„V tomhle světě nebo tom dalším,“ řekla.

S těmi slovy se Sandara otočila, vzala Kendricka za ruku a společně se přidali k jeho lidem mířícím k Velké pustině. Byla to cesta na jistou smrt, ale Sandara byla připravená jít kamkoli, jen když to bude po Kendrickově boku.

KAPITOLA OSMÁ

Godfrey, Akorth, Fulton, Merek a Ario, všichni oblečení do finiánských plášťů, kráčeli zářícími ulicemi Volusie. Šli semknutí k sobě, obezřetní a napjatí. Godfreyho otupělost po poslední pitce odezněla už před nějakou dobou a teď vedl svou skupinku neznámými ulicemi. Pytle se zlatem měl zavěšené u pasu a proklínal sám sebe za to, že se dobrovolně přihlásil na tuto misi, a jeho mozek pracoval ze všech sil, aby vymyslel, co dál. Právě teď by dal cokoli za možnost napít se něčeho ostřejšího.

Jaký strašný, příšerný nápad to byl, přijít sem. Proč jen ho pro všechno na světě musel přepadnout takový záchvat hrdinství? Co vůbec znamenalo hrdinství? přemítal. Okamžik vášně, obětavosti, šílenství. Teď mu po něm zbylo jen vyschlé hrdlo, divoce bušící srdce a roztržené ruce. Nesnášel tenhle pocit, nesnášel každou vteřinu, kdy se takhle cítil. Přál si, aby byl držel svou prořízlou pusou zavřenou. Hrdinství nebylo nic pro něj.

Nebo ano?

Už si nebyl jistý vůbec ničím. Vše, co právě teď věděl, bylo to, že chce přežít, žít, pít, být kdekoli, jen ne tady. Dal by cokoli za pivo. Vyměnil by ten nejhrdinštější skutek světa za džbánec piva.

„A kdo to přesně má být, ten koho jdeme uplatit?“ zeptal se Merek, který došel Godfreyho a dál kráčeli ulicemi bok po boku.

Godfrey ze všech sil namáhal mozek.

„Potřebujeme někoho v jejich armádě,“ řekl nakonec. „Velitele. S ne příliš vysokým postavením. Někoho tak akorát. Někoho, koho zajímá víc zlato než zabíjení.“

„A kde takového člověka najdeme?“ zeptal se Ario. „Nemůžeme přeci jen tak napochodovat do jejich kasáren.“

„Podle mých zkušeností existuje jen jedno místo, kde spolehlivě najdeme člověka s pochybnou morálkou,“ řekl Akorth. „Hospoda.“

„To je slovo do pranice!“ pochválil ho Fulton. „Konečně někdo rozumně promluvil.“

„Nezdá se mi to jako dobrý nápad,“ odvětil Ario. „Vypadá to, jako že se prostě jen chcete napít.“

„No já rozhodně chci,“ řekl Akorth. „A co je na tom tak špatného?“

„Co si myslíš?“ opáčil Ario. „Myslíš, že jen tak napochoduješ do hospody, najdeš vojenského velitele a podstrčíš mu úplatek? Vážně myslíš, že to bude tak snadné?“

„Hele, ten kluk má pravdu,“ vmísil se Merek. „Je to špatný nápad. Stačilo by, aby zmerčili naše zlato. Zabijou nás a nechají si ho pro sebe.“

„A přesně proto nebudeme brát zlato s sebou,“ pronesl Godfrey, který už došel k rozhodnutí.

„Heh?“ nechápavě ze sebe vyrazil Merek a otočil se na něj. „A co s ním tedy chceš dělat?“

„Schovat ho,“ odpověděl Godfrey.

„Schovat? Všechno tohle zlato?“ zeptal se Ario. „Zbláznil ses? Je ho strašně moc. Stačilo by na to, aby sis koupil půlku města.“

„A právě proto ho schováme,“ pronesl Godfrey a při té myšlence se mu hned zlepšila nálada. „Najdeme správného člověka za správnou cenu, někoho, komu můžeme věřit, a přivedeme ho přímo ke zlatu.“

Merek se roztrásl.

„To je sebevražedný plán. S celou touhle výpravou to jde od desíti k pěti. Bůh ví proč jsme tě následovali až sem a ty nás teď vedeš rovnou do hrobu.“

“Následovali jste mě sem, protože věříte v čest a odvahu,” řekl Godfrey. “Následovali jste mě, protože od okamžiku, kdy jste se tak rozhodli, jsme se stali bratry. Bratry v našem společném boji. A bratři se vzájemně neopouštějí.”

Ostatní ztichli a dál v chůzi pokračovali mlčky. Godfrey překvapil sám sebe. Sám zcela nerozuměl téhle své skryté stránce, která tu a tam vyplula na povrch. Mluvil z něj jeho otec? Nebo to byla jeho vlastní slova?

Zahnuli za roh a před nimi se rozprostřelo centrum města. Godfreyho znovu uchvátila jeho krása. Všechno zářilo, ulice byly lemované pravým zlatem a prokládané kanály mořské vody. Všude bylo světlo, které ho oslepovalo, jak se odráželo od všudypřítomného zlata. Celé město žilo a ohromený Godfrey vkročil do husté tlačence lidí. Cítil četné nárazy do ramen, ale hlavu držel skloněnou, aby ho nezpозorovali imperiální vojáci.

Vojáci, ve všech možných druzích zbroje, pochodovali sem a tam všemi směry, stejně jako imperiální šlechta a měšťané – mohutní muži s typicky žlutou kůží a malými rohy. Mnozí z nich měli podél ulic Volusie vlastní stánky a prodávali všelijaké zboží. Godfrey zde také poprvé spatřil imperiální ženy. Byly stejně vysoké jako muži a měly i stejně široká ramena. Postavami připomínaly spíš některé muže z Prstenu. Rohy měly na rozdíl od mužů delší, špičatější a lesklé, v barvě mořské vody. Vypadaly divočeji než muži. Godfreyho napadlo, že by se velmi nerad dostal s některou z nich do šarvátky.

“Třeba bychom si mohli s některými z místních krasavic trochu užít,” řekl Akorth a říhl.

“Myslím, že by jim přineslo větší potěšení podržnout ti krk,” opáčil Fulton.

Akorth se otřásl.

“Třeba by šlo obojí,” pokračoval. “Alespoň bych umřel jako šťastnej chlap.”

Jak zástupy lidí houstly, skupinka si stále obtížněji razila cestu. Godfrey, zpocený a roztřesený obavami, se nutil být silný a statečný, myslel na všechny ve vesnici a také na svou sestru, na ty, kteří potřebovali jejich pomoc. Přemítal, proti jaké přesile stojí. Snad když na téhle výpravě uspěje, bude to znát. Snad jim dokáže opravdu pomoci. Nebyl to smělý a velkolepý čin po vzoru jeho bratrů. Byl to jeho vlastní způsob. Jediný způsob, který znal.

Když zatočili za další roh, Godfrey vzhledl a spatřil přesně to, co hledal. V dálce před nimi se z kamenné budovy vyřítila skupinka mužů a rvali se jeden s druhým, zatímco se kolem nich srocoval hlouček přihlížejících, kteří je nadšeně povzbuzovali. Klopýtali a nemotorně se oháněli a rozdávali nepřesně mířené rány, přesně tím způsobem, který Godfrey velmi dobře poznával – byli opilí. Napadlo ho, že opilci vypadají kdekoli na světě stejně. Byl to spolek bláznů. Pak si povšiml malé černé cedule visící nade dvěma podniky, ze kterého se rváči vyřítili. Godfreymu hned bylo jasné, kde jsou.

“Tamhle,” řekl Godfrey jako kdyby hleděl na posvátnou modlu. “To je přesně to, co chceme.”

“Nejčistší hospoda, jakou jsem kdy viděl,” zhodnotil Akorth.

Godfrey si povšiml elegantní fasády a musel mu dát za pravdu.

Merek si odfrkl.

“Uvnitř jsou všechny hospody stejné. Budou tam stejní opilci a hlupáci jako by byli kdekoli jinde.”

“To jsou moji lidi,” řekl Fulton a olizoval si rty, jako kdyby už cítil chuť piva.

“A jak se tam asi dostaneme?” zeptal se Ario.

Godfrey shlédl a pochopil, na co naráží. Ulice, na které stáli, končila kanálem. Nebylo možné odsud k hospodě dojít.

Godfrey si povšiml, jak jejich směrem připlouvá malá zlatá loďka, ve které seděli dva imperiální muži. Sledoval, jak vyskočili z loďky, přivázali ji za lano ke sloupku a odešli do města. Za loďkou se ani jednou neohlédli. Godfrey si povšiml zbroje jednoho z nich a usoudil, že to byli důstojníci a

že ti nemají zapotřebí se o loďku obávat. Věděli, že nikdo není takový hlupák, aby se pokusil jejich loďku ukrást.

Godfrey a Merek si vyměnili chápavé pohledy. Godfreymu došlo, že bystré mysli přemýšlejí stejně. Nebo alespoň bystré mysli těch, kdo ví, jak to chodí v žalářích a v postranních uličkách.

Merek vykročil kupředu, vytáhl nůž a přerízl lano, kterým byla loďka přivázaná. Jeden po druhém nastoupili na malou zlatou loďku, která se na vodě nebezpečně kývala. Godfrey se zaklonil a botou odstrčil loďku od břehu.

Pluli kanálem a houpali se na hladině. Merek se chopil dlouhého vesla a začal veslovat.

„Tohle je šílenství,“ řekl Ario a ohlížel se zpět směrem, kudy odešli oba důstojníci. „Můžou se kdykoli vrátit.“

Godfrey upíral zrak přímo před sebe a přikývl.

„Tak to bychom měli veslovat rychleji,“ řekl.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Volusie stála uprostřed nekonečné pouště, kolem nohou se jí svíjel prach stejně zelené barvy, jako byla půda a kamení, které tvořilo poušť. Čelem k ní stáli vyslanci Dansku. Volusie stála hrdě, doprovázel ji tucet jejích nejbližších poradců a společně se setkali se dvěma tucty vyslanců imperiálního města. Byli to typičtí zástupci imperiální rasy – vysocí, se širokými rameny a zářivě žlutou kůží. Oči se jim rudě leskly a na hlavě měly dva malé rohy. Jediným rozdílem oproti ostatním obyvatelům Impéria bylo to, že lidem z Dansku postupem času rostly rohy spíše do stran místo přímo vzhůru.

Když se Volusie zahleděla do dálky za jejich záda, viděla na obzoru se tyčící pouštní město Dansk. Vysoké, neskutečně impozantní, stoupající stovku stop do nebe. Jeho zelené zdi měly barvu pouště. Volusie nedokázala rozeznat, jestli byly vystavěné z cihel nebo z pouštního kamení. Město bylo postavené ve tvaru perfektního kruhu, na vrcholech zdí se táhla dlouhá cimbuří a mezi nimi byli vidět každých deset stop vojáci stojící na stráž. Pozorně sledovali poušť ve všech směrech. Městské hradby se zdály neproniknutelné.

Dansk ležel přímo na jih od Maltolisu, na půli cesty mezi městem Šíleného prince a jižním kapitolem. Byla to pevnost a současně klíčová křižovatka. Volusie o něm často slyšela od svojí matky, ale nikdy ho sama nenavštívila. Matka vždy tvrdila, že nikdo nemůže dobýt Impérium, aniž by předtím dobyl Dansk.

Volusie se vrátila pohledem k vůdci vyslanců. Stál před ní se svým písařem, od pohledu namyšlený, a arogantně se na ni usmíval. Vypadal jinak než ostatní. Bylo jasné, že je to jejich velitel. Vznášela se kolem něj aura sebevědomí, ve tváři měl víc jizev než ostatní a z hlavy mu klesaly dva dlouhé copánky až k pasu.

Stáli proti sobě dlouhou dobu, nikdo z nich nechtěl promluvit jako první a tak jediný zvuk, který narušoval ticho, bylo vytí pouštního větru.

Velitele vyslanců zřejmě přestalo mlčení bavit a tak promluvil:

„Takže ty chceš vstoupit do našeho města?“ zeptal se jí. „Ty a tvoji muži?“

Volusie na něj hleděla pevným pohledem. Její výraz se ani v nejmenším nezměnil.

„Nechci do města vstoupit,“ pronesla. „Chci si ho vzít. Přišla jsem sem, abych ti nabídla podmínky kapitulace.“

Vyslanec na ni několik vteřin jen beze slova zíral, jako by se snažil pochopit, co mu právě řekla. Pak se mu oči rozšířily překvapením, zaklonil se a z plna hrdla se rozesmál. Volusie zrudla rozhořčením.

„My?!“ zeptal se. „A kapitulovat?!“

Vřískal smíchy, jako by právě slyšel ten nejlepší vtip pod sluncem. Volusie na něj chladně zírala a všimla si, že vojáci z jeho doprovodu se nesmějí – dokonce se ani nepousmáli. Dívali se na ni se vší vážností.

„Jsi jen holka,“ pronesl konečně vyslanec a tvářil se pobaveně. „Nevíš nic o historii Dansku, o historii naší pouště a našich lidí. Kdyby ano, věděla bys, že my se nikdy nevzdali. Ani jednou. Za celých deset tisíc let. Nikomu. Dokonce ani armádám Atlowa Velikého. A Dansk nikdy nebyl dobyt.“

Jeho úsměv se změnil v úšklebek.

„A teď sis přišla ty,“ pokračoval, „hloupá mladá holka odnikud s tuctem vojáků a žádáš naši kapitulaci? Řekni mi, proč bych tě neměl zabít rovnou tady na místě? Nebo proč bych tě neměl vrhnout do našich žalářů? Myslím, že to ty bys měla uvažovat o kapitulaci. Pokud tě pošlu pryč, zabije tě poušť. A pokud tě vezmu s sebou, můžu tě zabít já.“

Volusie na něj klidně dál hleděla, ani se nezachvěla.

„Nebudu ti svoji nabídku opakovat,“ pronesla nenuceně. „Když teď kapitulujete, ušetřím vaše životy.“

Zmateně se na ni zadíval, jako by mu konečně došlo, že mluví vážně.

„Jsi bláznivá malá holka. Příliš dlouho jsi trpěla pod paprsky pouštních sluncí.“

Volusie na něj hleděla stále temnějším pohledem.

„Nejsem žádná malá holka,“ odpověděla. „Já jsem velká Volusie z velkého města Volusie. Jsem bohyně Volusie. A ty i všechny ostatní bytosti na zemi jste mi podřízeni.“

Při pohledu na ni se mu postupně měnil výraz ve tváři. Teď se na ni díval, jako by opravdu zešílela.

„Ty nejsi Volusie,“ řekl. „Volusie je starší. Sám jsem se s ní už setkal. Byla to velmi nepříjemná zkušenost. A přesto vidím jistou podobu. Ty jsi... její dcera. Ano, teď už je mi to jasné. Proč si s námi nepřišla promluvit sama tvoje matka? Proč posílá tebe? Svoji dceru?“

„Já jsem Volusie,“ odpověděla. „Moje matka je mrtvá. O to jsem se sama postarala.“

Vyslanec na ni hleděl stále vážněji. Poprvé za celou dobu se zdál nejistý.

„Možná se ti podařilo zavraždit svoji matku,“ řekl. „Ale jsi blázen, když vyhrožuješ nám. Nejsme žádná bezbranná žena a armáda Volusie je daleko odsud. Jsi blázen, když ses vydala tak daleko od svého sídla. Opravdu si myslíš, že můžeš získat město s pouhým tuctem vojáků?“ zeptal se jí. Pak sevřel do dlaně jílec meče, jako by se rozmýšlel, jestli ji má zabít.

Pomalů se na něj usmála.

„Nemůžu získat město s tuctem mužů,“ odpověděla. „Ale můžu ho získat se dvěma sty tisíci.“

Volusie pozvedla ruku do vzduchu. Svírala v ní zlaté žezlo. Nespouštěla oči z vyslance a zdvihala ruku stále výš. Sledovala, jak se jeho výraz znovu mění. Tentokrát bloudil očima on za jejími zády a z jeho pohledu šel vyčíst šok a strach. Volusie se nemusela obracet, aby věděla, na co se dívá: jejích dvě stě tisíc vojáků z Maltolisu obklopilo na její znamení horu a rozestoupilo se po celém horizontu. Vůdce Danských vyslanců teď věděl, jaká hrozba se řítí na jeho město.

Celý jeho doprovod se naježil, bylo vidět, že jsou všichni zděšení a nejradši by se obrátili a běželi do bezpečí svého města.

„Armáda Maltolisu,“ pronesl vůdce vyslanců. Hlas se mu poprvé roztřásl strachem. „Co dělají tady, s tebou?“

Volusie se usmála.

„Jsem bohyně,“ odpověděla. „Proč by mi neměli sloužit?“

Vyslanec teď na ni hleděl s výrazem hrůzy a překvapení.

„Přesto by ses neodvážila zaútočit na Dansk,“ řekl roztřeseným hlasem. „Jsme pod přímou ochranou hlavního města. Imperiální armáda čítá miliony mužů. Pokud zabereš naše město, mají povinnost zaútočit. Všechny vás při tom zmasakrují. Nemůžeš vyhrát. Přeci nejsi tak zbrklá. Nebo tak hloupá?“

Volusie se stále usmívala, užívala si jeho rozpaky.

„Možná tak trochu od obojího,“ řekla. „Nebo se prostě jen třesu, abych mohla vyzkoušet svoji novou armádu a ještě ji na vás trochu vycvičit. Máte neskutečnou smůlu, že vaše město stojí přímo na cestě mezi mými muži a kapitolou. A mě nesmí nikdo a nic stát v cestě.“

Zíral na ni a tvář se mu pomalu křivila ošklivým šklebem. Přesto ale bylo možné v jeho očích číst narůstající nepokoj.

„Přišli jsme jednat o podmínkách kapitulace a neshodli jsme se na nich. Připravíme se na válku, pokud je to to, co chceš. Jen si pamatuj: můžeš si za to sama.“

Pak náhle pobídl svoji zertu a s hlasitým výkřikem se obrátil a společně s ostatními vyrazil pryč. Skupina rozvířila mračna prachu.

Volusie nenuceně sesedla ze svojí zerty, pokynula rukou a přijala krátké zlaté kopí, které jí předal velitel Soku.

Pozvedla jednu ruku do větru, vnímala jeho směr a rychlost, přimhouřila oko a zamířila.

Pak prudce švihla rukou a vrhla kopí.

Klidně sledovala, jak koupí stoupá vysokým obloukem do vzduchu, zvolna klesá, letí dobrých padesát metrů a pak konečně uslyšela hlasité zanaříkání společně s uspokojujícím mlasknutím kopí zabodávajícího se do masa. Viděla, jak se kopí zanořilo do zad vůdce Danského konvoje. Ten hlasitě vykřikl a v kotrmelcích se zhroutil ze zerty na tvrdou pouštní půdu.

Jeho doprovod se zastavil a zhrozně ho pozoroval. Všichni seděli na zertách, zdálo se, že se dohadují, jestli sesednout a sebrat velitele. Pak se podívali zpět a viděli všechny Volusiiny muže, jak pochodují směrem na město, a očividně se rychle rozmysleli. Obrátili se a prudkým tryskem vyrazili k městským branám. Vůdce nechali ležet v prachu.

Volusie se svým doprovodem dorazila k umírajícímu vůdci vyslanců. Seskočila k němu do prachu. Z dálky bylo slyšet hlasité kovové zadunění. Danští vyslanci se vrátili do města a padací brána se za nimi uzavřela, stejně jako masivní železná dvoukřídlá brána. Z města se stala nedobytná pevnost.

Volusie pohlédla na zem na umírajícího vyslance. Ten se obrátil na záda a hleděl na ni se směsicí strachu a znechucení.

„Nemůžeš útočit na někoho, kdo přijel vyjednávat,“ pronesl rozzlobeně. „Je to proti všem zákonům Impéria! Nikdo nikdy dřív neudělal nic takového!“

„Nechtěla jsem ti ublížit,“ odpověděla Volusie a poklekla po jeho boku. Natáhla ruku a dotkla se ratiště kopí. Pak na něj zatlačila a prohnala vyslanci hrot srdcem. Nepovolila, dokud se konečně nepřestal třást a nevydechl naposledy.

Široce se usmála.

„Chtěla jsem tě zabít.“

KAPITOLA DESÁTÁ

Thor stál na přídi malé loďky a srdce mu bušilo očekáváním. Jeho bratři stáli za ním a společně hleděli na ostrov, který se před nimi tyčil z vody. Proud je nesl přímo k němu. Když vzhlédl, viděl ostrovní útesy zvedající se do výše. Nikdy dřív nic takového neviděl. Vypadaly jako zdi z perfektně hladké bílé žuly. Ve světle dvou sluncí se třpytily po celé svojí výšce stovek stop. Samotný ostrov měl tvar kruhu a jeho základnu obklopovaly balvany. Zvuk vln, které se o ně tříštily, téměř bránil člověku v myšlení. Celý ostrov vypadal jako neproniknutelná pevnost, kterou by nedobyla ani největší armáda světa.

Thor zvedl ruku k očím, aby si je zastínil před slunečními paprsky. Zdálo se, že útesy končí ve výšce stovek stop a tvoří plošinu. Thor si uvědomil, že ať tam nahoře žil kdokoli, mohl tam žít v bezpečí navěky. Samozřejmě za předpokladu, že tam vůbec někdo žil.

Na samotném vrcholu, přímo nad ostrovem, se vznášel prstenec růžových a purpurových mraků. Vypadaly jako svatozář a stínily ostrov od přímých slunečních paprsků. Jako by ostrov korunoval samotný Bůh. Kolem vanul jemný vánek, vzduch byl čistý a příjemně se dýchal. Thor už z dálky cítil, že na tom místě je něco zvláštního. Působilo kouzelně. Podobné pocity neměl už od doby, kdy opustil zemi, ve které žila jeho matka.

I ostatní obraceli zraky vzhůru. Všem se ve tváři zračil úžas.

„Kdo si myslíš, že tam žije?“ zeptal se O'Connor za všechny ostatní.

„Kdo – nebo možná co?“ zeptal se Reece.

„Možná, že vůbec nikdo,“ odpověděla Indra.

„Možná bychom prostě měli plout dál,“ řekl O'Connor.

„A odmítnout pozvání?“ zeptal se Matus. „Vidím sedm lan a nás je tu sedm.“

Thor znovu přelétl pohledem po útesech, a když se zadíval pozorněji, všiml si sedmi zlatých lan visících z vrcholu útesu. Lana se leskla ve slunečních paprscích. Thor se zamyslel.

„Možná nás někdo očekává,“ pronesl Elden.

„Anebo se nás snaží nalákat do pasti,“ dodala opatrně Indra.

„Ale kdo?“ ptal se Reece.

Thor se znovu zadíval na vrchol útesů, hlavou mu vířily ty stejné myšlenky. Přemýšlel, kdo mohl vědět, že přicházejí. Sledoval je snad někdo nějak?

Všichni chvíli stáli tiše, nechali loďku houpat se na vlnách a proud nést je ještě blíž k ostrovu.

„Zásadní otázka zní,“ pronesl hlasitě Thor a porušil tak panující ticho, „jestli je tam nahoře někdo přátelský, nebo jestli je to past.“

„Opravdu na tom záleží?“ zeptal se Matus a postavil se po Thorově boku.

Thor zavrtěl hlavou.

„Ne,“ odpověděl a pevně sevřel jílec meče. „Tak jako tak se tam podíváme. Pokud tam bude přítel, obejmeme ho. Pokud nepřítel, zabijeme ho.“

Proud je nesl stále dál a převalující se vlny je houpaly směrem k úzkému pobřeží tvořenému černým pískem. Poslední vlna je lehce vynesla na pobřeží, položila loďku do písku, a když takto přistáli, vyskočili všichni současně ven.

Thor tasil meč a ostražitě se rozhlédl do všech směrů. Na pláži nebylo ani známky po jakémkoli pohybu. Nikde nic, krom tříštících se vln.

Thor došel až k úpatí tyčících se útesů a položil na ně ruku. Zkoumal, jak jsou hladké, cítil teplo, které z nich vyzařovalo. Prohlédl si lana, která stoupala přímo vzhůru k vrcholu. Zasunul meč do pochvy a pevně sevřel jedno z lan.

Zavěsil se na ně a zkoumal, jestli pevně drží. Lano nepovolilo.

Jeden po druhém následovali jeho příklad, každý z nich se chytil jednoho lana a otestoval jeho pevnost.

„Udrží nás?“ uvažoval O’Connor nahlas a hleděl do výšky.

Ostatní ho napodobili, očividně přemýšleli nad tímtéž.

„Existuje jen jeden způsob, jak to zjistit,“ odpověděl Thor.

Pak sevřel lano oběma rukama, vyskočil a začal stoupat vzhůru. Jeho přátelé následovali jeho příkladu a začali stoupat vzhůru po útesu jako horské kozy.

Thor šplhal stále výš, svaly ho už bolely, pálily pod slunečními paprsky. Pot mu stékal po zádech i po čele do očí, kde nepříjemně štípal. Ruce i nohy se mu třásly námahou.

Současně ale z lana vnímal nějakou magii, energii, která mu pomáhala stoupat vzhůru. Jemu i ostatním. Díky ní šplhal rychleji než kdy jindy. Jako kdyby ho lano samo táhlo vzhůru.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.